1 page en langue française

3 Seiten in deutscher Sprache



Stindardul

Anul XV, Nr. 102/103, apr.–august 1968 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

E. LOZOVAN

Osemintele lui Dimitrie Cantemir

Nu mă așteptam să fiu elogiat – fie și indirect – în «Prodromos tês Roussophilias». Din lipsă de argumente, colectivul revistei pariziene a hotărît să-mi opună, în controversa cantemireană, pe Lucian Blaga. Am zâmbit, firește, văzând disperata neajutorare a redactorilor; inima mi-a pulsat inundată de milă și oarecare jenă. Să le dau oare încă o lecție de istoriografie? Să-i trimit la ABC, în special pe doctorul fără bacalaureat?

Un text semnat de marele Blaga poate fi așezat - dacă vreți – alături de Tacitus ori Mommsen dar rămâne oricui libertatea de a-l trece prin focul criticii. Căci nu e oracol revelat, nici epistolă patristică ori canon conciliar, care să interzică atingerea buzelor păcătoase. Mai mult, conferința în chestiune, probabil rostită în 1946, nu poate în nicium caz anula discuția dusă cu aparatul critic din anul Domnului 1968.

Dar să trecem la analiza ilustrului text, precizând: 1° competența autorului în materie, 2° caracterul și circumstanțele compunerii.

Blaga a fost marele poet a cărui statură va egala pe aceea a «unicului» din secolul trecut. El a fost Românul demn și suferind care n'a scris versuri spre cinstirea potlogarilor republicii (ca Ion Barbu, spre exemplu). A mai fost filosoful erudit care a parcurs atâtea geografii spirituale, a căutat și a reușit să le adapteze viziunii noastre carpato-dunărene. Dar exeget ireproșabil în ale culturii noastre vechi n'a fost. (N'ar fi să amintesc decât teoria prozodică din «Spațiul mioritic» – complet falsă). Și cine oare poate avea vanitatea de a se apropia liniștit de erudiția lui Dimitrie Cantemir, când numai trei domenii acoperite de domnitorul moldovean ajung, fiecare, pentru mobilarea spirituală a unei vieți: orientalism, bizantinologie, filosofie iluministă. Onest cu sine însuși și cu publicul său, Blaga declară că nu poate prezenta decât **o schiță sumară și oarecum în cărbune gros.** Mărturisire confirmată de multe inadvertențe, dintre care cea mai gravă este teoria după care Dimitrie Cantemir a fost **inspiratorul de căpetenie** al Școlii Ardelene. Imposibilitate tehnică – căci latiniștii transilvani n'au cunoscut opera Cantemirului, tipărită în condiții execrabile în secolul al XIX-lea. A existat o copie a **Hronicului,** făcută la Moscova de un negustor vienez (așa numitul manuscris dela Blaj), dar el n'a circulat masiv. In problema «continuității» mai ales cărturarii ardeleni au bătut singuri un drum parcurs înaintea lor, dar ignorat de ei. Momentul în care poetul a ținut conferința poate fi dedus din unele aluzii. Când Petru cel mare este numit «cel mai mare reformator, până la Lenin, din istoria Rusiei», când oferirea azilului politic după Stănilești este calificată drept «un gest de istorică noblețe» înțelegem imediat că expunerea aparține anilor tragici dela începutul ocupației muscălești.

Rezum ipotecile care apasă asupra textului lui Blaga: competența relativă a autorului în subiectul tratat, caracterul nepretențios de expunere populară și nu de demonstrație erudită, ora istorică cu determinismul ei.

Structura conferinței este inegală. Se vorbește sumar despre **Hronic,** despre **Istoria imperiului otoman** și se examinează pertinent «Știința sacrosantă». Ochiul filozofului scrutează pătrunzător ceeace îi este la îndemână. Se face apăsat elogiul șederii în Rusia (o dovadă în plus că publicul era dela ARLUS) în contradicție cu tot ceace știm despre nenorocita perioadă care a mutilat gândirea voievodului.

Că în imperiul lui Petru, prefigurare a Sovietelor, Dumitrașco-Vodă era prizonier reiese dintr'o scrisoare din 1717, scrisă cu ocazia plecării țarului în Olanda: «îndrăznesc să vă rog prea-plecat ca printr'un prea-milostiv ucaz al Măriei voastre împărătești către ocârmuitorul senat să mi se îngăduie mie, umilului rob al Măriei voastre, să plec și eu acolo unde binevoiește să se găsească Maria voastră (...) **am mare dorință de a cerceta acele țări».** Nostalgia prințului a rămas neîmplinită căci din momentul când s'a angajat în fatalul «Pohod na Harkov» devenise sclavul autocratului, eruditul milog care cerșea până și cele materiale: «Am mare nevoie de bani, astfel că, dacă milostivul Făcător mi-ar da ceva tărie, nu voi avea cu ce pleca la drum; iar, dacă îmi va sosi sfârșitul vieții, nu se va găsi cu ce să mă înmormânteze» (Scrisoare din 1723).

Lăsându-se furat de reverie, Blaga se întreabă ce s'ar fi întâmplat dacă Petru biruia la Stănilești? Numai binecuvântări s'ar fi revărsat asupra Moldovei și a românismului! La rându-mi visez cu ochii treji: dacă leul nordului, Carol al XII-lea regele Suediei, biruia la Poltava agresivitatea muscălească ar fi fost strivită în fașe, Rușii ar fi rămas în copaci, elita Moldovei n'ar fi pribegit în pustia căpcăunilor, n'am fi pierdut Basarabia, Gagarin n'ar fi sburat în cosmos pe urmele cățelei, revista rusofilă dela Paris n'ar fi existat, iar noi am fi trăit la vatră până la adânci bătrânețe ... Iată unde duce divagația în domeniul istoriografiei.

Justificarea intrigilor lui Cantemir este făcută și de Blaga în termeni deveniți «clasici» în tabăra apologeților: epoca era coruptă, boierii complotau, denunțurile și mașinațiile lui Brâncoveanu nu sunt mai prejos de cele ale rivalului său. Să acceptam în bloc argumentele, trasând o linie de hotar: asasinarea Brâncovenilor. După această dată, când combinațiile politice ale anului 1711 intraseră în domeniul istoriei, cu consecințele care nu puteau scăpa nici vulgului necum sclipitorului cugetător – acesta comite fapta incalificabilă de a scrie «Evenimentele Cantacuzinilor». Tonul opusculului – așa cum îl avem – este atenuat de traducerile succesive (din rusește în grecește, apoi în românește) și totuși el ne cutremură. Sângele martirilor dela Stambul nu fusese încă spălat de apele mării Negre și la Dimitrovka voievodul, supraviețuitor fără onoare, își distila veninul. Pentrucă în școlile României nu s'au pus față în față aceste două atitudini, pentrucă dascălii noștri n'au urat învățăceilor «mai bine să muriți asemeni lui Constantin voievod decât să supraviețuiți ca Dumitrașco-vodă» să nu ne mirăm că pe meleagurile noastre n'au înflorit caractere de bronz.

Regretatul savant și omul ireproșabil care a fost Grigore Nandriș gândea la fel. Amintind acest lucru aduc omagiul meu recunoscător profesorului care m'a primit în căminul său din Kew în mai 1967 și mi-a lăsat în inimă imaginea unui senior al spiritului mândru și intransigent. Iată ce scria în «Revue des études roumaines» I p. 51, cel mai bun cunoscător al exodului din Rusia:

«Oricine citește această operă, va gasi în acest pamflet pasional un teribil rechizitoriu (**frightful indictment**) a lui Cantemir însuși, precum și un înfiorător tablou al intrigilor, calomniilor și altor slăbiciuni omenești, care n'au putut fi ținute în frâu de autorul scriind **pro domo sua,** nici măcar în fața oribilei măcelăriri a Brâncovenilor, dușmanii săi. Singura justificare pe care un apologist al lui Cantemir ar putea-o invoca, este ideea creștină. Rămâne totuși de dovedit că aceasta a fost principala rațiune a hotărîrilor politice luate de cel mai erudit conducător al Moldovei, a cărui ambiție și invidie n'au fost mai prejos decât inteligența sa».

Și nu e inutil să amintesc că până și orbeții republicani se arată scârbiți în această privință. In **Istoria literaturii romîne,** București, vol. 1 p. 631 se afirmă: «Raportul (adică **Evenimentele,** anexate la ediția rusă a **Memoriilor** lui Petru cel mare) este scris cu ură, plin de insinuări și cu scopul vădit de a dovedi că **singurul om de stat român, sincer și efectiv de partea Rusiei era Dimitrie Cantemir, autorul raportului».**

Acestea fiind zise, este normal ca «prodromiștii» să fie ceeace sunt când și-au luat drept flamură asemenea exemplu moral.

Dar să revenim la conferința poetului, care se termină cu citarea alocuției mitropolitului Pimen al Moldovei, rostită în 1935, cu ocazia reînhumarii oseminaelor domnitorului. Dacă ținem seamă de faptul că ierarhul a fost episcop al Dunării de jos la începtutul secolului și mitropolit de Iași la 1909, ne este permis să ne îndoim de luciditatea sa într'un moment istoric deloc oarecare când rostea unele ca acestea: «Iată-ne Măria Ta că-ți ieșim în întâmpinare, noi toți, voevodul tuturor fraților români, vlădicii, sfetnici ai tronului, căpetenii de oști și mulțime de norod ...»

Desgustat, abea dacă pot comenta această frază. «Voevodul tuturor fraților români» e regele asasin care, cult fiind, l-a imitat pe Constantin Cantemir, ucigașul lui Velicico și Miron Costin. «Vlădicii» sunt cei împotriva cărora Vasile Marin scria în 1936 tunătorul articol «Pa-

(urmare în pag. 2)

Pentru întregirea frontierelor României

de Ion CÂRJĂ

Românii din lumea liberă au avut prilejul în anul acesta să-și dovedească atașamentul față de țara din beznă. După cum s'a putut afla încă din faza premergătoare, la New York s'a organizat o semnificativă demonstrație cu prilejul împlinirii a 50 de ani de când Basarabia s'a realipit la sânul țării din care fusese ruptă cu peste un secol înainte. Această manifestație a avut loc în ziua de 24 Martie 1968, cu trei zile înainte de ziua săvârșirii actului istoric dela Chișinău din 27 Martie 1918.

Apelul pentru participare la această demonstrație, care a fost lansat prin presă, chema pe toți Românii din lumea liberă să se alăture într'un singur protest împotriva dușmanului nostru de secole, Rusia țaristă ieri, Uniunea Sovietică de azi.

Este necesar să amintim că inițiativa organizării acestei demonstrații revine «Orei române de radio» din New York.

Comitetul de organizare a decis ca manifestația să aibă un caracter complex, astfel că prin ea să se atingă mai multe scopuri. Intâi să se elaboreze un Memorandum care să cuprindă temeiurile istorice, de drept și politice ale României asupra Basarabiei, Bucovinei de nord și ținutului Herta – teritorii răpite, dominate și exploatate azi de Uniunea Sovietică, arătându-se că populația românească a acestor teritorii este condamnată genocidului sistematic și dislocării masive. Apoi, în rândul al doilea să se organizeze o paradă cu mașini care să poarte pancarte cu slogane mobilizatoare a lumii libere pentru cauza României, precum și texte explicative ale raptului teritorial săvârsit de Uniunea Sovietică și tolerat de marile puteri. Alături de aceste obiective s'a hotărît și oficierea unui parastas pentru pomenirea eroilor căzuți pentru întregirea frontierelor din răsărit. Ziua urma să se încheie cu o recepție, la care să se evoce momentul istoric, și să se voteze o rezoluție de aprobare a Memorandului.

Demonstrația dela New York a avut un succes deplin. Am primit zeci de adeziuni, atât de participare la manifestație, de solidarizare cu acțiunea noastră și de subscriere a proiectului de Memorandum care a fost difuzat în centrele românești mai importante.

Recepția s'a bucurat de un mare succes, participând peste 250 de Români din New York, împrejurimi și alte state din USA, Canada și Anglia. Conferențiarul principal a fost dr. Vasile Posteucă, fiu al Bucovinei, vice-preșidinte al comitetului de organizare.

(Text prescurtat de redacție)

*

Rezoluția votată cu această ocazie are următorul conținut:

Comitetul pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei de Nord

Românii din lumea liberă, Statele Unite, Canada, America de Sud, Australia și Europa, reprezentați simbolic prin delegați și delegații de solidarizare la manifestația de protest, organizată la New York, la 24 Martie 1968, împotriva Uniunii Sovietice care a răpit în anul 1940, luna Iunie, Basarabia, Bucovina de Nord și regiunea Herța, din județul Dorohoi, provincii istorice românești pe care le domină și exploatează în modul cel mai crud, exercitând împotriva populației etnice românești genocidul sistematic, prin dislocări și întemnițări, sufocându-i în acelaș timp tradiția și cultura specifică, au aprobat, cu acest prilej, următoarea

REZOLUȚIE

Cerem ca Uniunea Sovietică să înapoieze pământul Basarabiei, Bucovinei și ținutul Herței, cu tot capitalul său național, uman și valoric, oriunde l'ar fi risipit în întinderile rusești nesfârșite, și, în acelș timp, să-și retragă populația minoritară, colonizată recent în dauna elementului național român.

Cerem Organizației Natiunilor și marilor puteri, Statele Unite, Marea Britanie, Franța, precum și tuturor organizațiilor internaționale de promovare a păcii și libertății între popoare, să intervină neîntârziat pentru salvarea a peste trei milioane de Români, aflați în cea mai mare primejdie, pe un teritoriu cu o suprafață de peste 17.000 mile pătrate.

Cerem respectarea integrității teritoriale a României, în conformitate cu frontierele consacrate prin Tratatul de Pace dela Paris, din 1918 și ratificate ulterior de toate părțile interesate. Chiar Uniunea Sovietică, după intrarea ei în Liga Națiunilor, a recuoscut frontiera de Răsărit a României, ca fiind pe Nistru.

Cerem integritate teritorială, libertate politică și independență națională pentru România, guvernată azi de un regim nereprezentativ care nu pretinde Uniunii Sovietice respectarea suveranității poporului român asupra întregului său teritoriu, neidentificându-se cu aspirațiile întregului popor românesc și nesupunându-se aplicării principiilor guvernării democratice reale.

S'a cetit și votat, la întrunirea publică din sala Riverside Placa Terrace, 253 West 73rd Street, New York City, la 24 Martie 1968.

ACTUL UNIRII

votat de Sfatul Tării la
27 Martie st. v. 1918

In numele poporului Basarabiei Sfatul Țării declară: Republica Democratică Moldovenească (Basarabia) în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră și vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric și dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să-și hotărască soarta lor, de azi înainte și pentru totdeauna, SE UNEȘTE CU MAMA SA ROMANIA.

TRAIASCA UNIREA BASARABIEI
CU ROMANIA
DE-A PUPURI SI TOTDEAUNA!

Preșidintele Sfatului Țării
ION INCULEȚ
Vice-Președinte,
PAN, HALIPPA
Secretarul Sfatului Țării,
I. BUZDUGAN

FERDINAND I,

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,

La toți de față și viitori, sănătate:

Sfatul Țărei din Basarabia, în ședința lui dela 27 Martie (9 Aprilie) 1918, votând, prin 86 voturi pentru, contra 3, fiind și 36 abtineri, următoarea rezoluțiune:

In numele Poporului Basarabiei Sfatul Țărei declară:

Republica Democratică Moldovenească (Basarabia) în hotarele ei dintre Prut, Nistru Dunăre, Marea-Neagră și vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechei Moldove, în puterea dreptului istoric și dreptului de neam pe baza principiului că noroadele singure să'și hotărască soarta lor, de azi înainte și pentru totd'auna Se unește cu Mama Sa România».

Și Prezidentul Consiliului Nostru de Miniștri declarând că:

«In numele Poporului Român și al Regelui Lui M. S. Ferdinand I al României ia act de acest vot quasi unanim și declară la rândul Lui Basarabia unită cu România de veci una și indivisibilă».

Promulgăm acest vot și această declarație și ordonăm să fie învestit cu sigiliul Statului și publicat în Monitorul Oficial.

FERDINAND

Președintele Consiliului de
Miniștri
A. Marghiloman

Ministru de Justiție
D. Dobrescu

Osemintele lui Dimitrie Cantemir

(urmare din pag. 1)

triarhul României împotriva Bisericii». Iar «sfetnicii tronului» sunt abjecta camarilă, generația spontanee titulesciană, în euforie psychodelică de reluare a relațiilor diplomatice cu URSS, contra căreia se ridicau A. C. Cuza și Octavian Goga: «Noi am protestat vehement împotriva ideii nenorocite a unui pact de asistență mutuală cu Rusia Sovietică, pact destinat să transforme România în avangarda armatelor bolșevice cu toate consecințele pe care acest fapt le comportă». Iar alt mare vizionar martir pirograva inscripția nenorocitului nostru destin: «Apropierea de Rusia Sovietică este un gest de trădare, pe care poporul românesc îl face față de Dumnezeu și față de ordinea morală a acestei lumi și față de popoarele care stau în slujba acestei ordini, în războiul cu puterile nimicitoare ale răului».

Citatele de mais sus își au rostul lor, căci tocmai predarea osemintelor lui Dimitrie Cantemir a fost exploatată de Soviete drept un «gest de prietenie». Un an mai târziu, Titulescu jubila inconștient și telegrafic: «Cât de fecundă a fost colaborarea loială dintre țările noastre și ce garanție prețiosă constituie ea pe viitor pentru pace». N. D. Cocea, G. M. Zamfirescu, P. Constantinescu-Iași și Serban Cioculescu constituiau asociația «Amicii URSS».

Iar azi, elogiindu-l pe precursorul pro-sovietic, I. M. Oprea scrie cele ce urmează în biografia lui **N. Titulescu,** București, 1966, p. 223: «Începând cu anul 1935 se constată o întreagă succesiune de momente și în domeniul îmbunătățirii relațiilor culturale româno-sovietice. (...) În cadrul relațiilor culturale româno-sovietice s'au înscris treptat noi momente ca: transmiterea în iunie 1935 a osemintelor domnitorului român Dimitrie Cantemir, care până atunci s'au aflat în biserica sa din Moscova».

Insistând asupra aceluiași eveniment – ca să ne intre bine în cap – Dan Bădărău scrie într'o lucrare, altfel onorabilă: «După mai bine de două secole, în 1935, osemintele au fost transferate României de către Uniunea Sovietică **ca un semn de prietenie față de poporul nostru** (....) Datorită acestui act al Uniunii Sovietice prietene pe care orice patriot român îl prețuiește, pământul țării adăpostește rămășițele voievodului» etc. (**Filozofia lui Dimitrie Cantemir,** București, 1964, p. 108).

Dacă îmi va fi dat vreodată să mă întorc la Iași, să mă opresc în fața criptei din narthexul catedralei Trei Ierarhi, nu mă voi sfii să murmur: glorificat să fie pururi geniul Măriei Tale, căci e lamură din pământul Moldovei noastre, dar blestemate să fie pizma ce te-a orbit și clipa când te-ai alăturat la ticăloasa țară a Moscului. Pentru nechibzuința Măriei Tale am pătimit și noi muncile pribegiei iar piștelnița stepelor împute astăzi lumea.

> «Dacă dușmanul vostru va cere legăminte rușinoase dela voi, atuncia mai bine muriți prin sabia lui, decât să fiți privitori împilării și ticăloșiei țării voastre. Domnul părinților voștri însă se va îndura de lacrămile slugilor sale, și va ridica dintre voi pe cineva, carele va așeza iarăș pe urmașii voștri în volnicia și puterea de mai înainte.»
>
> **Hronică moldovenească**

E. Lozovan, profesor oaspe la Universitatea din La Plata

Dl E. Lozovan, lector la universitatea din Copenhaga și conferențiar la cea din Lund (Suedia) a fost invitat în calitate de profesor oaspe, în perioada iunie-octombrie, la universitatea din La Plata (Argentina). Directorul Institutului de Filologie romanică este eminentul savant prof. D. Găzdaru. Iată programul cursurilor d-lui E. Lozovan:

1. Dacia și Scythia minor în epoca pre-romană. Date arheologice, literare (Ovidiu), lingvistice (introducere la limba Traco-dacilor).
2. Cucerirea Daciei după Columna traiană. Confruntare cu alte izvoare antice. Reconstituirea operei pierdute **Bellum Dacicum.**
3. **Dacia felix** și expansiunea romană în Orient, din Crimeia în Asiria.
4. Epoca post-aureliană în regiunea dunăreană.
5. Bizanțul ca legatar universal al lumii vechi.
6. Creștinismul în provinciile dunărene.
7. Fermentul scandinav în evul mediu. Crearea principatelor române.
8. Limba română în cadrul mediteranean. Marea neagră – mare neolatină: Franci, Venețieni, Genovezi.
9. Umaniști români de dimensiune universală: Olahus, Milescu, Cantemireștii, Hasdeu.
10. Romanitatea extrem-orientală: Români, Spanioli și Portughezi în Asia.
11. Chestiuni de metodologie. Lingvistica și științele paralele. Limitele cunoașterii istorice.
12. Eminescu – erudiție și poezie.

În octombrie, în calitatea sa de membru al comitetului pentru «Atlasul lingvistic mediteranean» dl E. Lozovan va participa la al III-lea Congres al acestei opere care va avea loc la Malta; d-sa va prezenta comunicarea: **Navigația dela Varegi la Greci.**



Românii din țară și postul de radio „Europa Liberă"

Nu dispunem de spațiul necesar pentru a putea publica **toate** scrisorile pe care le-am primit în legătură cu cele scrise de noi despre postul de radio «Europa Liberă» din München, unde foști agenți ai Securității, politruci notorii și alți vântură-țară își bat joc necontenit de neamul românesc și conspiră împotriva intereselor țării.

Iată mai jos una din aceste scrisori:

«30 aprilie 1968

Stimate Domnule Emilian,

Pentru prima oară în Germania, sosit de curând din țară într'o scurtă vizită, am putut citi articolele din ultimele numere ale Stindardului. M-au impresionat în special cele cari denunță pe impostorii românismului de la Europa Liberă. Postul acesta de radio este ascultat de mulți români. In știrile și comentariile difusate ei speră să găsească adevărul și orientări. Cu cîtă ușurință deci se poate strecura venin, produce confusii și desorientări. Puțini sunt cei din țară cari știu ce fel de «români» sunt la Europa Liberă. De aci înainte vor ști mulți și mulți vor ști să se ferească. Lumina făcută de Stindardul nu va rămîne sub obroc.

Stindardul ne-a mai arătat un lucru. E de o deosebită importanță și răspundere pe care au cei cîțiva adevărați exponenți ai naționalismului românesc în exil pentru a păstra un crez curat, a apăra acest crez să nu fie marfă pentru interese străine de neamul nostru. Crezul nostru național nu-i un bun **nici al comunismului și nici al capitalismului. El este al nostru, al celor slabi și goi, pămînt ni-e trupul și pe el ni-l luară. Dar sufletul rămas-a pentru noi: comoară ce nu o vindem și o apărăm cu dinții ...**

Să te ajute Dumnezeu, Domnule Emilian, să te apere și să-ți fie dat să simți recunoștința fraților tăi.

Un român, necunoscut din mulțimea celor cari au rămas români.»

*

Din România, un alt compatriot ne scrie la 26 mai 1968: «... Comentariul făcut de Europa Liberă la 20 mai privind vizita Generalului De Gaulle în România constitue o tendință de orientare a opiniei publice românești cu totul streină de aspirațiile actuale ale poporului. Im primul rând vizita lui De Gaulle a avut semnicația simbolică a eliberării României de sub opresiunea sovietică, de reluare a legăturilor tradiționale cu Franța și cu Occidentul european. Naționalismul exprimat de De Gaulle nu e ieftin și perimat – cum a spus comentatorul politic dela Europa Liberă. Dacă conducera comunistă se bucură de o anumită tolerare din partea poporului român, este tocmai din pricină că a făcut aceste concesii naționaliste și pro-occidentale, lăsând să se întrevadă și o Europă a națiunilor. In România există convingerea profundă că scăparea de sub tutela sovietică, distrugerea convențiilor pactului dela Yalta care au robit țara și creerea unei Europa **naționale** și nu supra-naționale, sunt căile care duc spre pace și progres.

Ideile mișcării actuale neo-anarhice, supranaționale sau chiar antinaționale studențești nu sunt cunoscute în România chiar de cercurile bine informate și cu atât mai puțin de studenți. Asemenea idei nu au pătruns la noi, tocmai fiindcă mișcarea de eliberare din România a îmbrăcat forma naționalistă. Ea diferă de mișcarea naționalistă din trecut prin caracterul ei lipsit de șovinism, prin integrarea ei într'un concept european, prin caracterul ei democratic tinzând spre liberalism, ca o reacțiune împotri-

(urmare în pag. 5)

Către studențimea din Europa occidentală*)

In ultimele luni, în țările europene apar aproape simultan manifestații studențești de o extremă violență, legate aparent de revendicări legitime dar care imediat se transformă în susținătoarele unei ideologii confuse ce se vrea specifică aspirațiilor tineretului și caută printr'o așa zisă alianță academico-muncitorească să impună o restructurare socială.

Coordonarea acestor manifestații, organizarea tactică de luptă revoluționară cu grupe instruite și decise în sânul unei mase dezorientate de tineri, care nu sunt lămuriți decât asupra celor ce trebue să distrugă, nu mai lasă nici o umbră de îndoială că aceste mișcări sunt regizate de forțe internaționale, a căror dorință este de a rămâne deocamdată în anonimat. Acest anonimat le este cu atât mai necesar cu cât, odată demascat, el ar înspăimânta lumea în fața robiei ce i se pregătește. Este vorba de aceleași forțe care au pregătit și au deslănțuit revoluția bolșevică din octombrie 1918 și care au deținut puterea în primele decenii ale statului sovietic. N'au scos ele oare capul și în 1944, în mai toate țările vândute în procente la Yalta? In occident nu este oare vorba de aceiași oameni care, în mod sistematic și în numele unei stranii interpretări a democrației, au infiltrat în învățământul superior, în redacțiile ziarelor și la posturile de radio-televiziune elementele disoluției sociale?

Ei sunt destul de bine cunoscuți prin ideile lor dizolvante de renegare a trecutului, a eticei și a valorilor naționale, prin profanările lor de idealuri și prin caracterul negativ al teoriilor lor sociale. Ei sunt fațeta epizodică și deghizată a celui mai crunt imperialism, a imperialismului comunist.

Comunismul reprezentat de statul sovietic ca forță de dominație mondială a eșuat. Mai întâi din motive economice ușor de înțeles dat fiind ineficiența sistemului socialist. Astăzi, nu mai este un secret pentru nimeni că statul comunist nu poate asigura standardul de viață pe care-l are muncitorul din țările occidentale. Prin caracerului lui dizolvant, comunismul este considerat de masele populare din țările încăpute sub stăpânirea lui ca ceva străin. Deaceea, tocmai în aceste țări, el a fost nevoit să-și schimbe haina, să fac uz de lozinci naționaliste, proclamând o anumită autonomie. Nu este vorba numai de autonomia statelor satelite față de regimul moscovit, ci și chiar de autonimia acestui regim moscovit față de forțele internaționale care l-au adus la putere.

Mutația survenită în lumea comunistă duce în prezent la disputa pentru pozițiile de conducere ale comunismului mondial. Nu ne referim numai la disputa pentru suprematie dintre Moscova și Peking, nici la schismele unor țări socialiste mai mici care oferă soluții iluzorii, ci la o a treia forță comunistă. La drept vorbind, dacă o considerăm istoric, cea de-a treia forță este **prima,** ea fiind acum reactivată sub forma de **neo-marxism.**

Tactica neo-marxismului e clară! În imposibilitate de a răscula muncitorii din țările occidentale a căror stare materială este cu mult mai bună decât a celor din țările cu regim comunist și care sunt constienți că într'un asemenea regim comunist nu vor avea decât de pierdut, agitatorii neo-marxiști recurg la studenți pentru a aprinde focul. Lipsa de orientare profesională în învățământul superior duce la dificultăți de plasament în profesiunile libere și în aparatul de stat. Pe de altă parte, profesorii antifasciști instalați de american la catedrele epurate sub teroarea calomniilor antinaționale, au creiat o dezorientare morală în rândurile sudențimei, dezorientare morală care este sistematic întreținută de aceiași profesori. De aci: haosul ideologic și disperarea. In asemenea condițiuni, tineretul cu entuziasmul și spiritul lui revoluționar, tineret neliniștit de perspectivele viitorului și lipsit total de orientarea ideologică sănătoasă, devine unealtă ușor de manevrat în concepția tacticei revoluționare. Agitatori de profesie, instruiți în tehnica luptelor de stradă și a agitației de masă, agitatori care sunt deplasați după nevoie când într'o țară când în alta (exemplu: Cohn-Bendit), manevrează cu ușurință părți importante din studențime alăturându-i după împrejurări pleava societății avidă de aventură și de jaf.

Acești neo-marxiști care agită strada sunt făcuți populari, sunt sustinuți și dați ca model de toate oficinele de presă, de radio și de televiziune, **oficine aservite aproape în totalitatea lor internaționalei neo-marxiste.**

O acțiune de lămurire se impune! Tineretul universitar și cel muncitoresc nu trebuie lăsat să fie târît în acțiuni care nu pot duce decât la prăbușirea definitivă a Europei și deci a civilizației.

Dacă comunismul sovietic se prăbușește prin propria lui nevolnicie morală și economică, neomarxismului trebuie să i se deschidă poarta spre dominația mondială. Popoarele europene trebuie să-și apere ființa lor națională. Studenților și în general celor tineri le revine sarcina de a lua în mână această inițiativă, prin unirea forțelor constructive, naționale, izvorîte din sufletul popoarelor respective în năzuinta lor spre libertate și progres. Tineretul vrea să trăiască liber, într'o lumea liberă care să-i asigure bună starea, echilibrul moral și posibilitatea creatoare față de națiunea căreia fiecare aparține.

Rândurile acestea sunt scrise de un grup de studenți din țările estului european, studenți care au suferit tirania și au cunoscut mizeria comunistă. Acești studenți au avut ocazia să vadă că **singura valoare creatoare în națiune își are izvorul.** Ei cunosc prea bine viclenia manevrelor criminale care țintesc distrugerea valorilor naționale pentru a putea aservi cu desăvârșire popoarele transformate în turme amorfe de sclavi.

Studenți nu vă lăsați antrenați de profesioniștii revoluției și ai distrugerii. Strângeți rândurile!

În țările dominate încă de comunismul rusesc, tineretul luptă pentru libertate și pentru independența patriei. Vreți voi oare, în Occident, să vă rânduiți de partea dușmanilor popoarelor noastre și să prăbușiți întregul continent într'o alta sclavie, în sclavia pe care ne-o pregătesc neo-marxiștii.

Dela voi, noi așteptăm ajutor. Apelăm la fraternitatea de vârstă și de năzuinți. Ajutați-ne pe noi cei oropsiți. Nu vă faceți unealta unei internaționale plutocrate și criminale.

Luptați cu tot avântul vostru tineresc, umăr la umăr cu noi, pentru o Europă liberă și fericită, pentru o Europă a națiunilor, **pentru că fară națiuni nu poate exista nici un fel de Europă.**

---

*) Chemarea aceasta este o iniațivă românească care a fost aprobată și adoptată de reprezentanții celor 16 grupe naționale care alcătuiesc «Asociația Ziariștilor Exilați» (Verband der Freien Presse e.V.) din München.

In versiune germană, această chemare a fost tipărită de ziarul nostru **în una sută de mii de exemplare.**

> **Dacă istoria, îndeobște, adecă a neamului omenesc, este așa de interesantă în rezultatele sale, cu cât mai mult trebuie să ne fie istoria patriei, a locului unde am văzut ziua? Omul totdauna, înainte de neam, și-a iubit familia, înainte de lume, și-a iubit neamul și partea de pământ, fie mare, fie mică, în care părinții săi au trăit și s'au îngropat, în care el s'a născut, a petrecut dulcii ani ai copilariei ce nu se mai întorc, a simțit cea întâi bucurie și cea întâi durere de bărbat.**
>
> **MIHAIL KOGĂLNICEANU**
>
> **Cuvânt introductiv la Cursul de istorie națională, la 24 noiembrie 1843.**

Cronica hagialâcului

Printre vedetele congresului dela București cea mai curtată a fost desigur E. Coșeriu. În audiență la Bălan, ministrul învățământului, profesorul dela Tübingen a stabilit un turneu de conferințe în țară, în cursul anului viitor.

O somitate lingvistică și partinică și-a concentrat în câteva cuvinte opinia despre acest târg: «Dacă îl plătim gras, vine!» Ceeace confirmă cele știute: tovarășii corup, compromit și disprețuiesc.

•

În brațe cu Marilyn Monroe, cu un enorm ametist la degetul mic, cu părul argintat și lins – Jean Negulesco și-a făcut apariția într'o poză pe 3 coloane în «Contemporanul». Vizitează țara după 40 de ani. Printre alte amintiri cinematografice relatează și această imagine: «Fusesem de multe ori acolo (i. e. în cafenele pariziene **Rotonde** și **Dôme**) și înainte de primul război, când întâlneam adesea doi bărbați care, așezați întotdeauna în același colț, la o masă, jucau șah. Abia mai târziu am aflat că unul dintre ei era Lenin! **Istoria se crea în jurul nostru, în timp ce noi trăiam oarecum în afara ei».**

Nimeni nu-i cerea această declarație, dar licheaua se poate revela în trei fraze. Mitică a ajuns și la Hollywood.

*

«Glasul patriei» ne anunță că prof. Gh. Zapan a fost ales membru al Academiei de Științe din New York. Acum exact 20 de ani, cu ocazia epurărilor masive fusese dat afară din partid – în care desigur intrase în învălmășala din 1945–46 ca șă-și salveze viața. Cei care au asistat la memorabila ședință dela Universitatea din București povesteau înfiorați mândria cu care prof. Zapan a înfruntat excluderea. În loc să se târască pe brânci în degradanta, rituala autocritică, când i s'au pus în față «păcatele tinereții» – apartenența la Mișcarea Legionară – a făcut o emoționantă evocare a lui Corneliu Codreanu.

Aceste lucruri foaia sirenelor le trece sub tăcere; noi însă avem memoria intactă și tenace.

I. V. EMILIAN

Românii de dincolo de Prut*)

Anunțând triumful «Blocului comuniștilor și celor fără de partid» în ultimele alegeri pentru Sovietul Suprem, presa bolșevică a publicat o întreagă listă de popoare și de triburi care, «conștient și spontan», au contribuit ca legendarul procent de 99,9% să fie obținut și de data aceasta.

Rând pe rând sunt citați: abazinii, dunganii, ijorii, evencotungușii, evenco-lamuții, cara-calpacii, cara-ceaevii, comi-permeacii, comi-circanii, cumîcii, latgalii, vogulii, cvreacii, samoezii, nîmilanii, loparii, tabasaranii, hacașii, hileacii etc. etc.

Două popoare nu sunt însă menționate: tătarii din Crimeea și kabardinii din Caucaz. Nici unii nici alții n'au fost menționați pentrucă pur și simplu nu mai există, din 1946 când, din ordinul «părintelui tuturor popoarelor», au fost ridicați de pe locurile unde se așezaseră de veacuri și duși **până la ultimul om,** în câmpurile de exterminare din apropierea Oceanului Înghețat. În acelaș timp, republicile lor «autonome» au fost șterse de pe hartă.

Tătarii din Crimeea, în număr de peste 200.000 de suflete, formând 26% din populația peninsulei, nu fuseseră supuși de Moscova decât abia la 1783. Ceilalți, 120.000 la număr și reprezentând 60% din populația republicei «autonome» kabardino-balcară, erau sub stăpânire rusească dela 1774. Cu rânduiri proprii de viața și dând dovadă în decursul istoriei lor de o permanentă dragoste de libertate, aceste două mici popoare au însemnat, în tot cazul, mai mult decât hacașii, hileacii, cumîcii și latgalii care trăesc în zilele noastre exact cum trăiau hunii înainte de a veni în Europa, cu singura deosebire că a sunt obligați să recite în idiomele respective lozincile partidului, participând probabil la «întreceri socialiste» și la «prelucrări.»

Potrivit sentimentelor lor anticomuniste și năzuind să-și recâștige vechile drepturi, atât tătarii din Crimeea cât și kabardinii din Caucaz au luptat în 1942/1943 cot la cot cu vânătorii de munte, cu roșiorii și cu călărașii, în Munții Iaila și sub piscurile mereu înzăpezite ale Elbrusului. Pentru vitejia de care au dat dovadă atunci batalioanele lor de voluntari, a fost exterminată acum întreaga lor seminție...

Veștile ce ne sosesc din Basarabia ne îndeamnă să evocăm acest episod.

Dealungul malului răsăritean al Prutului a fost așezată o teribilă capcană de prins oameni. În spatele unei rețele de sârmă ghimpată, pământul a fost arat și grăpat pe o adâncime de 50 până la 100 m, în fața unui alt dispozitiv de sârme care, la cea mai mică atingere, declanșează semnale de alarmă pentru numeroasele posturi de pază rusești prevăzute cu haite de câini dresați, proiectoare și cuiburi de mitraliere... Orice trecere a ticăloasei frontiere a devenit imposibilă. Basarabia a fost transformată într'o gigantică cușcă, închisă ermetic, cușcă prevestitoare de îngrozitoare timpuri pentru milioanele de frați ce trăiesc între Prut și Bug și chiar dincolo de Bug...

Când ne-a fost pentru prima dată răpită, la 1812, Basarabia românească a văzut revărsându-se peste orașele și satele ei nu numai sotniile negre, ci o și mai numeroasă armată de funcționari, purtând uniforme și grade ofițerești și având misiunea de a realiza pe teren politica de rusificare a regimului țarist. Este drept că această politică a fost dusă mai mult cu folosirea atrăgatoarei promisiuni a împroprietăririi în ținuturi fertile. Când însă cuvântul «secretarului colegial»**) nu era destul de convingător, intervenea cnutul cazacului... Așa au putut Rușii să golească, cu deosebire județele din sudul Basarabiei, de o parte din populația românească, strămutând-o între Bug și Nipru, în preajma Mării de Azov, în Kuban, în Caucaz, ba chiar la granița Manciuriei.

In privința aceasta, statisticele rusești sunt cât se poate de elocvente. Astfel în anul 1891, potrivit acestor statistici, locuiau în Basarabia:

Români:	1.089.995
Ucraineni:	223.251
Evrei:	141.175
Bulgari:	84.361
Germani:	42.681
Ruși:	34.473
Țigani:	16.415
Alții:	8.208

Statistica rusească din 1897 prezintă însă o situație cu totul diferită:

Români:	921.256
Ucraineni:	379.341
Evrei:	228.379
Ruși:	158.704
Bulgari:	102.577
Germani:	59.998
Găgăuți:	56.127
Polonezi:	5.806
Alții:	23.224

Cu alte cuvinte, în numai 6 ani de zile au dispărut din Basarabia 168.000 de români, în timp ce populația rusească a crescut cu 124.000, iar cea ucraineană cu 156.000 de suflete. În cei 20 de ani care au urmat până la realipirea provinciei la România, populația românească a crescut. La 1918 erau în Basarabia 1.683.000 Români, reprezentând un procent de 56,2%, față de 12,3% Ucraineni, 11% Ruși, 7,2% Evrei, 5,8% Bulgari, 2,8% Germani și 4,0% alte naționalități.

Poporul românesc din Basarabia rezistase deci cu succes acțiunii țariste de rusificare având, după 106 ani de apăsare, majoritatea absolută.

La 28 iunie 1940 când, părăsiți de toată lumea, eram obligați, în condițiuni umilitoare, să evacuăm Basarabia, în urma unui faimos ultimatum, populația românească a provinciei era de 1.771.832 suflete, cifră la care trebuie să se adauge 190.677 frați din Bucovina de Nord și din plasa Herța din județul Dorohoi, frați care la aceiași dată treceau sub jugul sovietic. Până la mijlocul lui iulie 1941 când trupele noastre atingeau linia Nistrului, recucerind provinciile răpite, dispăruseră din Basarabia peste 50.000 Români, uciși sau deportați într'un singur an de stăpânire bolșevică.

In 1944, la apropierea trupelor sovietice, un mare număr de români basarabeni s'au refugiat pe teritoriul Vechiului Regat, cu deosebire în Transilvania și în Banat. După capitularea României, pe măsură ce regimul comunist se înscăuna și la noi, guvernul din București organiza o adevărată vânătoare de români basarabeni. Aceștia au fost predați autorităților sovietice. Mai mult decât atât, au fost «repatriați» în Uniunea Sovietică și copiii regățenilor care se născuseră în Basarabia după 1918.

Nici atitudinea guvernului unei Românii care nu mai este liberă, nici faptul că au fost uitați la semnarea tratatului de pace din 1946 și nici cumplita prigoană deslănțuită împotriva lor de autoritățile de ocupație n'au fost în stare să înfrângă voința de rezistență a românilor din Basarabia. In masivul Cornești și în bălțile de la nord de Dunăre, ei s'au constituit în grupe care, **cu arma în mână,** au opus o aprigă rezistență unităților MVD, concentrate dincolo de Prut pentru a argumenta pe semne ca «Moldovenii nu sunt români!»

Cât de îngrozitoare trebue să fie situația de astăzi în Basarabia dacă cei de-acolo, care știu ce fel de regim este stăpân și dincoace de Prut, își părăsesc căminurile, se aruncă în apa blestematului râu și caută scăpare la frații din Moldova...

Evadările acestea, care luaseră în ultimul timp caracterul unui adevărat exod au determinat autoritățile sovietice să ia măsuri de totală izolare a Basarabiei. Pentru noi însă asemenea gest de afirmare a conștiinței românești valorează cât un plebiscit: moldovenii din Basarabia vor să rămână români.

Români au vrut să rămână și frații noștri de dincolo de Nistru care, la 17 și la 18 decembrie 1917, în congresul ținut la Tiraspol, au cerut cu tărie ca și ținuturile locuite de ei să facă parte din România.

Cu două luni înainte de acest congres, la adunarea soldaților basarabeni, adunare care s'a ținut la Chișinău (21–28 octombrie 1917) și care proclamase autonomia Basarabiei, a răsunat ca din adâncul pământului, pentru întâia oară, un glas românesc de dincolo de Nistru, cuvântul țăranului Filimon Marian, trimisul moldovenilor din Transnistria:

«Dar, eu acum vă întreb pe voi fraților: Frații noștri și neamurile noastre, – care suntem Moldoveni –, cui ne lăsați pe noi Moldovenii cei ce suntem rupți din coasta Basarabiei și trăim pe celălalt mal al Nistrului? **Noi rămânem ca șoarecii în dinții cotoiului?**

Fraților, nu ne lăsați, nu ne uitați!

Iar dacă ne veți uita, noi vom săpa malul Nistrului și vom îndrepta apa dincolo de pământul nostru. Căci mai bine să-și schimbe râul mersul său, **decât să rămânem noi, frații, despărțiți unii de alții!»**

Și când la Tiraspol, în decembrie 1917, reprezentanții Radei ucrainiene din Kiev au încercat să obțină un vot de alipire a Moldovei transnistriene la Ucraina, alt țăran, purtând numele simbolic de Toma Jalbă***), răzeș din ținutul Dubăsarilor, a dat următorul răspuns:

«Eu fraților, moldoveni, ucraineni, am să vă spui așa că noi nu suntem Ucraineni, după cum ne zicem noi. Aduceți-vă aminte cum scrie în dogma legii vechi că Eva cu voia Domnului a fost scoasă din coasta lui Adam. Așa și noi Moldovenii, săntem scoși din coasta neamului nost românesc și eu pripun ca cum a fost Adam și Eva cu un trup, așa și noi Moldovenii să nu mai avem nicio dispărțire, între noi Moldovenii, ori mai drept Românii.»

Ideea Unirii cu România a răsărit atunci în mod spontan în inimile acestor țărani de care neamul nostru trebue să fie mândru. Moțiunile întocmite și subscrise de ei, fără contribuția literară a nici unui intelectual, constitue nu numai dovada continuității elementului românesc dincolo de Nistru, ci și aceia a unei mature și luminoase judecăți fundată pe ideea de dreptate, idee tot atât de veche în tradiția lor ca și amintirea legendarului Ștefan Vodă.

Dintre toate aceste moțiuni, una este într'adevăr impresionantă, atât prin stilul ei de cronică, cât și prin formularea, absolut conformă cu principiile de drept internațional, a dorinței autorilor ei.

Când au văzut că unirea cerută de reprezentanții moldovenilor transnistrieni nu poate fi hotărîtă în mod definitiv de congresul dela Chișinău, țăranii Sofronie Codâlbă și Ștefan Loguț, aleșii comunei Hramațcaia din raionul Dubășari, au cerut ca «acum să se facă măcar **o bucățică de rizoliție că ne soidinim cu Moldova.»** Cu alte cuvinte, acești țărani au cerut să se hotărască **unirea în principiu.** Răzeșii din satele de pe valea Iagorlicului au vrut deci ca prin această **bucăță de rizoluție,** mai târziu, când împrejurările vor fi prielnice, să poată fi proclamată și unirea de fapt, pe bază de plebiscit și în conformitate cu principiile de autodeterminare pe care le proclamase atunci Președintele Wilson, așa cum astăzi o altă chartă proclama drepturile **intangibile** ale omului...

Un asemenea plebiscit n'a avut însă niciodată loc, Transnistria fiind încorporată pur și simplu la Uniunea Sovietică. Iar când mai târziu – la 24 octombrie 1924 – bolșevicii au înființat «Republica Autonomă Socialistă Sovietică Moldovenească» (RASSM), ei n'au avut alt gând decât acela de a se servi de această republică «pentru o organiza subversiunea și a forma cadrele necesare sovietizării României, sovietizare plănuită de ei din capul locului. Dealtfel frontierele așa zisei republici moldovenești, frontiere de mai multe ori rectificate dela 1924 incoace, n'au cuprins nici când înăuntrul lor decât o parte din centrele românești de dincolo de Nistru.

Intre anii 1924 și 1928, adică pe tot timpul perioadei N.E.P. (Noua politică economică), frații noștri din Transnistria au cunoscut zile de relativă liniște. Punerea în aplicare a faimoaselor planuri cincinale a însemnat însă pentru ei începutul unui șir de suferințe. Nesupunându-se colectivizării forțate, mulți din ei au fost împușcați fără milă, iar alții, cam 45.000 la număr, au fost deportați în Siberia, sau în insulele Solovki și Novaia-Zemlia.

Pentru a scăpa de asasinate și deportări, românii transnistrieni încep să treacă în Basarabia, le început în grupuri mai mici în masă. Ce se întâmplă acum la Prut s'a întâmplat atunci la Nistru: acelaș sistem de rețele de sârmă ghimpată, aceleași posturi de pândari, aceiași vânătoare de oameni... Rezina, Stolniceni, Talmaz, Tighina, Ciobruciu, Purcari și alte puncte de trecere peste Nistru devin cimitire pentru mulți... In noaptea spre 22 martie 1932, întreaga populație a satului Sucleia din județul Tiraspol este măcelarită, mai puțin 46 de persoane care reușesc să ajungă pe malul românesc al Nistrului. La Olănești, la nord de Cetatea Albă, grănicerii sovietici deschid foc de mitralieră asupra fugarilor care se aflau deja pe teritoriul românesc: sunt 60 de morți, femei, bătrâni, copii... Masacrele acestea prilejuiesc interpelări în Cameră, un protest este înaintat Societății Națiunilor, corespondenți speciali de presă publică zguduitoare reportagii în principalele ziare din capitalele

(urmare în pag. 6)



Pentru frații de dincolo de Prut...
Pușcași-mitraliori români la sovhozul Willy (capul de pod Liasovți-Șerebria, 20 iulie 1941).



Pentru frații de dincolo de Prut...
Primele elemente ale unui regiment de roșiori din Div. 6-a Cavalerie trec pe malul celălalt al Kubanului.

*) Articol publicat în 1950 în «Vestitorul», ziar care apărea la Linz, în Austria, sub conducerea directorului de astăzi al «Stindardului».

**) «Secretar colegial» era gradul cel mai mic în ierarhia administrației rusești împărțită de Petru cel Mare în 14 ranguri, corespunzătoare gradelor militare.

***) Toma Jalbă a trecut mai târziu în România. Am avut ocazia să-l cunosc și să stau de vorbă cu el, în 1932 la Iași, în casa Profesorului A. C. Cuza.



■ **Turiști care aleg exilul.** – In cadrul excursiilor organizate de Oficiul Național de Turism, la 15 martie 1968 a sosit la Viena un grup mai mare de turiști români, oameni încadrați în câmpul muncii care, înainte de plecare, trecuseră prin toată filiera verificărilor. La înapoiere însă, din cei 80 câți veniseră lipseau 18. Responsabilul i-a așteptat zadarnic. N'au mai venit. Ceruseră azil politic autorităților austriace. Acestui grup de excursioniști i-au urmat altele, dar de fiecare dată, la plecare lipseau aproximativ 25% din cei care veniseră. Unii din ei, pe diferite căi și nu fără de riscuri, au plecat mai departe și au ajuns cu bine în alte țări occidentale. Alții, cei mai numeroși, au fost trimiși în lagărul dela Traiskirchen unde, după ce sunt verificați, așteaptă să plece altundeva decât în Austria, statutul de refugiat politic fiind foarte greu de obținut aci. Din martie și până la sfârșitul lui iulie 1968 au rămas în felul acesta la Viena 94 de excursioniști români. Câțiva dintre ei au ocupat posturi importante în țară (unul a fost director la o întreprindere de export), dar absolut toți, chiar și cei mai tineri, au o profesiune precisă. Sunt printre ei 4 medici, 2 arhitecți, 5 ingineri, un ofițer activ (cu soția), mecanici, electricieni, matrițeri, șoferi etc. Faptul că toți aceștia nu s'au mai întors în țară, preferând să facă saltul în necunoscut, dovedește că pretinsele «schimbări în bine» nu sunt decât simple baliverne menite să mărească confuzia și să cloroformizeze exilul. Adevărul este că în ultima vreme întreprinderile și instituțiile din țară au fost împănate cu agenți și cu informatori care mențin aceiași atmosferă de suspiciune reciprocă și de nesiguranță. Fără nici o excepție, toți cei recent sosiți printre noi declară că «s'a strâns din nou șurubul.»

■ **Recoltă proastă și scumpete.** – Din cauza secetei care a bântuit în Muntenia, în Oltenia și în sudul Moldovei, recolta de cereale din anul acesta va fi foarte slabă. Pentru dezastrul provocat de secetă nu poate fi făcut firește nimeni răspunzător. Abia în primăvara 1969 se va vedea însă dacă regimul, care pretinde acum că dispune de «suficiente rezerve de cereale», va fi în stare să facă față situației.

Pe de altă parte, din cauza lipsei de furaje și a incapacității respectivilor responsabili, în județul Brasov producția de lapte a scăzut atât de mult încât I.C.I.L.-Brașov se aprovizionează cu lapte din localități situate la 300 km depărtare. La începutul lui iulie 1968, pătlăgele roșii se vindeau la Brașov cu 7 până la 9 lei kilogramul. Ouă nu se găsesc decât în piața liberă, cu prețul de 1,50–1,80 lei bucata. Cu excepția Capitalei, în celelalte orașe mai mari din țară **au fost redeschise talciocurile.** Semn de prosperitate! Sub cerul liber, în țarc, bieții oameni oferă spre vânzare vechituri sau conținutul pachetelor pe care le primesc dela rudele din străinătate. Pentru a intra în țarc se plătește taxă: vânzatorii 6 lei iar cumpăratorii 1 leu, aceștia din urmă chiar dacă nu cumpără nimic.

■ **Schimbări la vârf.** – La București se vorbește din ce în ce mai mult de inlocuirea lui Ion Gheorghe Maurer, succesorul acestuia la președinția consiliului de miniștri fiind, după toate probalitățile, Ilie Verdeț. Alt succesor eventual ar fi Dumitru Popescu, devenit după «plenara» din aprilie 1968 supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. și a cărui ascensiune veriginoasă in ierarhia comunistă dă multora de gândit.

■ **Reforma administrativă** a provocat panică în rândurile satrapilor locali care s'au văzut deposedați de o serie de atribuțiuni. Prin cumularea funcțiunilor, numeroși activiști și-au pierdut postul. Conducera dela București îi plasează «în producție», în majoritatea cazurilor însă în posturi subalterne. Pe de altă parte, posibilitățile administrației locale au fost simțitor slăbite prin aceea că multe numiri se fac acum direct de ministerul de resort. Astfel, în domeniul sanitar toate numirile, dela medic șef de spital și până moașa comunală, se fac de Ministerul Sănătății. In învățământul de toate gradele numirile se fac deasemenea numai prin minister. In felul acesta li s'a luat șefilor comuniști locali, deveniți acum incomozi, posibilitatea de a creia coterii și clientelă politică.

Noua impărțire administrativă a produs în general satisfacție în rândurile populației. Pe plan psihologic, operația a reușit: raionul și regiunea erau denumiri străine, în timp ce **județul** exista dela întemeierea țărilor românești. Țăranii se bucură deasemenea că în loc de «prezidate» au acum un primar, ca mai'nainte. Reapariția stemelor județene, chiar dacă aceste steme nu sunt prezentate decât cu ocazia unor serbări comemorative, a avut darul să-i facă pe unii să creadă că și imposibila stemă republicană de tip sovietic va dispare în curând și va fi înlocuită cu stema cea veche a României. Să dea Dumnezeu să fie așa, dar nouă nu prea ne vine să credem. Responsabilii acestei acțiuni psihologice de mare anvergură nu s'au așteptat însă și la anume reacțiuni neplăcute pentru ei. «Dacă avem acum iarăși primar, prefect și județ trebuie să primim și pământul înopoi!» Așa și-au zis țăranii din mai multe sate din județul Ilfov, la Berceni, la Gălbinași și alte locuri. Fără să mai aștepte învoire dela nimeni, au început să parceleze ogoarele conform limitelor ce existau înainte de colectivizare. S'au dus apoi la șeful colectivului (care poartă acum denumirea înșelătoare de «cooperativă») și au cerut restituirea inventariului propriu: vite, căruțe, pluguri și unelte. La București s'a sunat alarma! Activiștii au fost mobilizați, constituiți în echipe speciale și trimiși urgent în localitățile unde se semnalaseră asemenea fapte. Tuturor li s'a recomandat însă să procedeze cu duhul blândeței și să nu apeleze la Miliție decât în cazuri foarte grave. Li s'a spus țăranilor să aibă răbdare «că până la urmă totul va fi bine», că vor primi mai mult pământ spre folosință etc. Despre desființarea cooperativelor n'a fost însă vorbă.» Nu vă credem, ne-ați mințit mereu, muncim ca robii . . .» au răspuns țăranii. Lucrurile s'au oprit însă aci și incidente mai grave n'au fost nicăeri în județul Ilfov. In alte județe, cu deosebire în Moldova, au fost totuși incidente destul de serioase.

■ **Armament insuficient și demodat.** – Cu ocazia «plenarei» din aprilie 1968, Generalul Ion Ioniță, care conduce resortul M.F.A. și despre care se spune că cere necontenit ca România să iasă din pactul dela Varșovia, a declarat că actuala armată republicană este foarte prost dotată, ea dispunând de un material învechit și fiind cu mult sub nivelul de înarmare a celorlalte state care fac parte din blocul sovietic. Generalul Ioniță are dreptate! România nu dispune decât de o singură divizie de tancuri, în timp ce Polonia are 4, iar Cehoslovacia 6 asemenea divizii. România nu dispune de nici o mare unitate de trupe aeropurtate, în timp ce Polonia are o întreagă divizie, iar Cehoslovacia 2 brigăzi pe cale de a fi transformate în 2 divizii. Până și Ungaria dispune de o brigadă aeropurtată.

> **«M'am bucurat din inimă văzând programa și alte acte din care am putut vedea că ați izbutit a apuca cârma țării și că libertatea a triumfat în țară . . . Cea dintâi grijă să vă fie, fraților, arma! Armată cât mai în grabă căutați să aveți, ca să puteți cel puțin cea dintâi năvală să o întâmpinați cu bună ispravă; apoi, de aci în colo va fi grija noastră . . .»**
>
> **Eftimie Murgu**
>
> (scrisoare adresată lui Nicolae Bălcescu, la 1848, din Pesta).

■ **Situația forțelor aeriene** este și mai proastă. Totalul aparatelor care ar putea eventual acționa este de aproximativ 300 (Polonia 900, Cehoslovacia 750, Zona sovietică a Germaniei 400), aparate de proveniență sovietică, dar nu din cele mai moderne. Rușii n'au livrat României, așa cum au făcut-o în mai multe țări arabe și în Vietnam, nici un singur aparat din tipurile perfecționate de avioane de vânătoare cu reacție: MIG-21 F, MIG-21 PF și MIG 23, avioane de vânătoare a căror rază de acțiune este de 650 km și putând zbura, cum este cazul pentru MIG 23, cu o viteză de 2450-2550 km la oră.

Forțele aeriene române sunt constituite în 6 regimente de vânătoare (o parte din ele regimente mixte: vânătoare-bombardament ușor) și un regiment de bombadament, în timp ce aviația militară poloneză numără 18 regimente de vânătoare și 2 de bombardament, iar cea cehoslovacă 15 regimente de vânătoare și 2 de bombardament. Avioanele de transport și elicopterele care intră în dotația unităților aeriene române sunt aproape inexistente. Ne pare rău că o spunem, dar așa este: în cazul unui conflict armat, forțele aeriene române nu vor putea interveni decât limitat, cu foarte slabe rezultate și pentru foarte scurt timp. Actualii conducători își dau perfect de bine seama de această situație, care nu este străină de multiplele ezitări și zigazaguri în materie de politică externă.

■ **Un subofițer,** aparținând unei unități de transmisiuni din București și care era la volanul unei mașini radio, a avut un accident în apropiere de Ghimpați. Mașina a suferit avarii destul de serioase, iar subofițerul și-a pierdut viața. Comisia de anchetă a stabilit că mortul a fost vinovat. Mai simplu și mai comod! Ca atare văduva subofițerului, mamă a 2 copii în vârstă fragedă, a fost obligată să plătească suma de 75.000 lei cu titlul de despăgubiri. De unde s'o plătească? Din foarte modesta pensie pe care urmează s'o primească? Biata femee a alergat în dreapta și'n stânga, crezând că va găsi înțelegere la cei chemați să rezolve asemenea probleme. A fost zadarnic. In cele din urmă, văduva subofițerului s'a adresat Comitetului Central al P.C.R.-ului, dar nici acesta nu a avut încă timp să hotărască într'un fel sau în altul.

■ **Relațiile cu străinii.** – In martie și în aprilie 1968, personalul unor instituții și înterprinderi a fost convocat în ședințe speciale, cu carcter secret, ședințe care au avut drept temă chestiunea raporturilor cu străinii. S'a spus cu această ocazie că fiecare străin care vine în România, în calitate oficială sau neoficială, **trebuie să fie considerat ca un spion potențial.** Funcționarii de ministere, personalul instituțiilor științifice, conducătorii de întreprinderi, inginerii, tehnicienii etc, într'un cuvânt toți salariații sunt obligați să raporteze imediat întrebările pe care le-a pus un străin în cursul unei conversații cu ei. Dacă un străin oferă respectivului funcționar un cadou oarecare, acesta din urmă poate accepta cadoul, dar este obligat să anunțe imediat organul superior, indicând natura obiectului primit, cu toate detaliile posibile. Asemenea comunicări sunt centralizate de un birou special depinzând de Președinția Consiliului de Miniștri, birou care lucrează mână'n mână cu serviciile de contra-spionaj. Dacă, după ce străinul a părăsit România, funcționarul român primește o scrisoare sau o simplă carte poștală ilustrată dela el acesta are datoria s'o prezinte deasemenea organului superior. Ședințele și circulările confidențiale în legătură cu problema contactelor cu străinii au avut darul să înspăimânte pe toată lumea, fiecare preferând să evite orice conversație cu un străin decât să facă rapoarte și să înregistreze toate întrebările și toate răspunsurile pe care le dă.

Fiecare cetățean român care călătorește în străinătate, în calitate oficială sau chiar în calitate de invitat la un congres științific, **trebuie să semneze la plecare o hârtie prin care își ia obligația să nu trădeze nici un secret** și să nu vorbească prea mult la un pahar de vin. La înapoiere trebuie să raporteze directorului «Relațiilor cu Străinatatea» din instituția respectivă tot ce a fost întrebat în străinătate, de cine, când și în ce împrejurare. În această privință, nu se face deosebire dacă cetățeanul român a călătorit într'o țară occidentală sau într'o țară «socialistă» și deci aliată. Nici Uniunea Sovietică nu face excepție, cu atât mai mult cu cât aceasta, la ora actuală, întreține pe teritoriul României o foarte mare și foarte activă rețea de spioni.

■ **Au vorbit prea mult.** – In legătură cu tema de mai sus, ziarul «România Liberă», din 24 iulie 1968, publică un articol intitulat **«Apărarea secretului de stat»** din care se poate vedea ce înțeleg comuniștii prin «secret de stat» și cât de aspru pedepsesc pe acei care au comis desigur indiscreții, dar n'au trădat nicicum «secrete de stat».

Cităm:

«Într-una din zile, salariații de la Institutul de proiectare pentru laminoare au fost puși în fața unui fapt care pur și simplu i-a consternat. Au aflat că unul din colegii lor, inginerul Mateiu Alexandru a predat unui străin documente secrete cu privire la prețurile oferite de firme concurente și **la mersul tratativelor pentru achiziționarea unui bluming.** Cum era și normal, organele de stat și conducerea institutului susamintit au luat măsurile ce se impuneau față de gravitatea celor comise.

Faptul relatat aduce în discuție pe de o parte profilul moral al acestui om care, în fond, s-a dovedit un trădător, iar pe de altă parte o problemă deosebit de importantă; apărarea secretelor de stat, circulația documentelor secrete în instituții și întreprinderi.

Este știut că prezența activă a României pe arena internațională a determinat numeroase țări și cercuri de afaceri să caute să intre în relații economice cu țara noastră. Preocupați de intensificarea schimburilor, reprezentanții a numeroase firme și instituții străine ne vizitează în scopul întăririi sau lărgiril unor relații statornicite de mai mulți ani. Și tot atît de bine se știe că fiecare firmă, fiecare reprezentant, își apără interesele sale, dorind să obțină avantaje și priorități față de alți parteneri de schimb.

Desigur, interesele altora îi privesc pe cei în cauză. Vorbind însă despre interesele noastre, nu putem aprecia decît ca un act de trădare de conspirarea secretelor de către cei ce au tocmai misiunea de a le păzi cu strășnicie. Un caz asemănător celui relatat mai sus s-a petrecut și la Ministerul Economiei Forestiere. Profitînd de faptul că putea să vadă nestingherit documente secrete, Păunescu Ștefan Viorel de la acest minister **a comunicat unui industriaș străin date cu privire la necesarul de nitrolac** al ministerului respectiv, precum și cu privire la ofertele și prețurile altor firme străine. Cam în același mod a procedat și Virgiliu Răzuș, fost inginer principal la «Mașinimport», **înlesnind reprezentantului unei firme străine să obțină comenzi avantajoase precum și unele rabaturi.**

Acești indivizi porniți pe calea trădării, și-au primit o pedeapsă aspră, pe deplin meritată: Mateiu Alexandru a fost **condamnat la 7 ani,** Păunescu Ștefan Viorel la 5 ani iar Virgiliu Răzuș **la 7 ani. Tuturor li s-a confiscat averea.** În același timp, faptele lor au stîrnit indignarea legitimă a colegilor lor de muncă, care le-au înfierat cu toată tăria. Era firească o asemenea atitudine, fiindcă salariații întreprinderilor și institutiilor noastre, în imensa lor majoritate, păstrează și apără secretele de stat în orice împrejurare. În activitatea lor ei dovedesc discernămint și spirit de răspundere în păstrarea documentelor secrete.»

Ajungând la această primă concluzie, tovarășul Stan Vlad, autorul articolului citat, o dezminte mai la vale:

«Un raid-anchetă făcut pe la diferite instituții, de mai mare sau mai mică însemnătate, arată însă că – din păcate – documentele secrete nu sînt păstrate și manipulate în condițiile reglementate prin hotărîri ale Consiliului de Miniștri și instrucțiuni emise de organele în drept. Aceasta înlesnește activitatea unor elemente necinstite, care după cum am văzut, se mai află prin unele locuri.

Chiar într-un minister cum este cel al Finanțelor, la un moment dat s-a pierdut un document secret printre alte hîrtii. Abia după un timp și cu totul întîmplător, respectivul document a fost găsit în biroul unui funcționar care nu era împuternicit să-l păstreze. Și la Comitetul de stat pentru Geologie, un document secret fusese încredințat spre consultare unui salariat fără să existe vreo evidență în această privință. Abia după îndelungi căutări a fost găsit. Dar la Direcția Centrală de Statistică, un document important declarat pierdut, a dispărut definitiv. De ce, Fiindcă funcționara care-l manipula, regăsindu-l după un timp, l-a distrus sperînd astfel că n-o să mai fie readusă în discuție această problemă. Abateri de la normele de păstrare și manipulare a documentelor secrete am întîlnit – sub forme diferite – și la uzinele «Autobuzul» și chiar la Monetăria Statului.»

Hotărît lucru, gardienii de pușcării nu șomeaza în republica socialistă!

◇ **Se pot cumpăra apartamente, dar se scumpesc chiriile.** – Potrivit unei legi care a fost publicată in Monitorul RSR din 9 mai 1968 (pag. 450–455), cetățenii pot cumpăra, dela stat, apartamente din blocurile nationalizate, pot construi «case de odihnă și de turism» în proprietate personală și pot cere punerea în posesia apartamentelor expropriate. Teoretic, legea aceasta, în ciuda neclarității ei și a labirintului de excepții și de cazuri speciale, poate fi considerată ca o măsură bună. Practic, cererile de acordare de credite pentru construcții sunt satisfăcute în măsura în care solicitantul s'a înscris și pentru cumpărare de automobil sau este dispus să plătească prețul integral la intrarea în posesie a locuinței respective. In acest din urmă caz se acordă o bonifație. Cu alte cuvinte, cine are bani ghiață este preferat. Aplicarea legii a fost însă și mai dificilă când a fost vorba de restituirea apartamentelor. Când foștii proprietari, înarmați cu decizii de reintegrare în drepturi, s'au prezentat pentru a lua în primire apartamentele respective, actualii ocupanți nici n'au vrut să audă de așa ceva. Au fost scandaluri, bătăi, **chiar și omoruri, anume la București.** Vechile cadre comuniste, care sunt astăzi trecute în rezervă, au exploatat imediat situația agitând spiritele și încercând să creieze un fel de curent împotriva măsurilor de restituire. Din această pricină, aplicacarea legii cu pricina este deocamdată suspendată.

In acelaș număr din Monitorul Oficial RSR a apărut și o altă lege «privind administrarea fondului locativ și reglementarea raporturilor dintre proprietari și chiriași» (pag. 456–463), lege care a provocat o serie de alte încurcături, cele mai multe din ele rezultând din Capitolul VI care stabilește obligațiile chiriașilor în legătură cu întreținerea, repararea și folosirea fondului locativ de stat cu destinația de locuință. Admirați frumusețea definiției: «fond locativ de stat cu destinația de locuință», adică cei 8 mp suprafață locuibilă pentru fiecare persoană. Cauza principală a nemulțumirilor este **cota de întreținere** (lumina comună, lift, apă, întreținerea coridoarelor și scărilor, gunoi, încălzit, portar etc). Cât privește încălzitul, chiriașul plătește pentru fiecare element de calorifer. Din cauza proastei administrații, cota aceasta de întreținere s'a urcat necontenit, până ce comitetele de bloc au început să ceară **ieșirea de sub administrația de stat,** au protestat vehement, în cele din urmă refuzând colectiv să mai plătească cota.

Noua lege prevede, în principiu, majorarea tariflului de bază la chirii cu 30% pentru locuințele cu încălzire centrală, alte majorări pentru suprafața locuibilă «excedentară», plus 12 lei pentru camera de baie, plus alte plusuri, așa că până la urmă, începând din octombrie 1968, pentru apartamentul pe care-l ocupă în prezent, chiriașul va vlăti de două ori sau chiar de trei ori mai mult.

◆ **Pentru stimularea utециștilor,** care nu prea mai veneau la ședințele de îndoctrinare, activitatea U.T.C. a căpătat o nouă orientare: serate dansate, mese comune, șezători, conferințe cu teme de cultură generală și excursii. In cadrul ședințelor politice, care au și ele loc din când în când, se vorbește acum despre o concepție proprie comunistă românească, care exclude dependența față de orice internațională.

◇ **Studenții străini la București.** – Proveniența lor variază dela an la an, în funcție de conjonctura politică. Numărul studenților arabi a scăzut simițitor, cei din Siria dispărând cu desăvârșire. Studenți provenind din zona sovietică a Germaniei au rămas foarte puțini, în timp ce

(urmare în pag. 5)

numărul studenților din Europa occidentală și America latină este constant, adică între 80 și 100. Spre deosebire de studenții de culoare, studenții europeni și cei latino-americani participă la ședințele de îndoctrinare și la cursuri pentru formare de propagandiști.

◆ **Mărfuri care lipsesc.** – In general, magazinele sunt aprovizionate cu obiecte de uz casnic. Cererile nu pot fi însă satisfăcute. In ciuda eforturilor industriei de textile, se simte mare lipsă de stofe și de confecțiuni. Varietatea modelelor este foarte limitată. Se pare că industria textilă duce lipsă de elemente de specialitate, cele existente ne fiind suficient orientate. Nu se găsesc: mănuși de cauciuc, sticlă de Jena, mașini de scris și multe din articolele de papetarie.

◇ **Mișcările anarhiste din Europa occidentală** n'au găsit ecou în rândurile tineretului din România. Nimeni nu le-a comentat. Cu toate furtunile care au trecut peste țară, fondul sufletesc al tineretului este românesc, chiar naționalist. Față de profesorii lor, studenții și elevii români sunt respectuoși, totuși nu ca înainte. Dacă uneori ei iau atitudine critică față de profesorul lor, fac acest lucru cu deferență. Despre o viață studențească propriu zisă nu poate fi însă vorbă în România de astăzi. Programele sunt atât de încărcate încât studenților nu le mai rămâne timp pentru asemenea lucru. Majoritatea studenților se străduiesc să termine studiile cât mai curând pentru a putea obține un post. Mulți dintre ei se căsătoresc în timpul studiilor.

◆ **Poziția lui Nicolae Ceaușescu** este considerată mai puțin sigură de către cei din țară. Se știe că multe din căpeteniile comuniste nu au renunțat la planul de a răsturna pe actualul secretar general al patidului. Din această cauză, se poate spune că în rândurile cadrelor de partid domnește nesiguranță și zăpăceală, comuniștii mai vechi reproșând lui Ceașescu că «a mers prea departe» și că unele măsuri luate în ultimul timp ar putea duce la acțiuni cu caracter anticomunist. După ei, aceste măsuri ar fi epurările din Ministerul Justiției, noua organizare a Uniunii Tineretului Comunist și, într'o oarecare măsură, chiar noua reformă administrativă. Comuniștii din garda cea veche sunt nemulțumiți și de articolele ideologice pe care le scrie Baranga în «Scînteia». Oricum, așa cum se prezintă situația la ora actuală în țară, unde o opoziție organizată nu este încă posibilă, nimeni dintre noi nu poate dori ca fracțiunea pro-sovietică să câștige teren, anihilând prin aceasta și puținele ușurări de care a beneficiat poporul în ultima vreme.

NN. Informația de mai sus provine dela un corespondent din București. Nu am modificat textul.

> **Revoluția viitoare nu se mai poate mărgini a voi ca românii să fie liberi, egali, proprietari de pământ și de capital și frați asociați la fapta unui progres comun. Ea nu se va mărgini a cere libertatea dinlăuntrul, care este peste putință a dobândi fără libertatea din afară, libertatea de sub domnia străină, ci va cere unitatea și libertatea națională. Deviza ei va fi: dreptate, frăție, unitate. Ea va fi o revoluție națională.**
>
> **Aceasta este calea ce va lua revoluția română în viitor.**
>
> **NICOLAE BALCESCU**
>
> **«Mersul revoluției în istoria românilor» (1850)**

◇ **«Grădina cu Cai»** este o noțiune importantă pentru cei care vor să călătorească în străinătate. Este vorba de o clădire situată pe o stradă ce leagă Splaiul Independenței cu Piața Kogălniceanu. Aci este instalat un oficiu al Miliției care eliberează pașapoartele, după ce cel în cauză a plătit o taxă de 25 lei și a complectat formularele, depunând 2 fotografii dacă este vorba de o călătorie într'o țară socialistă și 4 fotografii pentru țările occidentale. După îndeplinirea acestor prime formalități, solicitantul . . . așteaptă. Dacă timp de 3 luni n'a primit nici un răspuns, poate să aștepte mult și bine: pașaport nu mai primește. Oficial, autorizația de eliberare a pașaportului este dată de o comisie care se întrunește odată pe săptămână, anume joi după amiază. Investigațiile se fac însă înainte ca cererea să ajungă înaintea comisiei. Hotăririle se iau cu majoritate de voturi, Securitatea însă, care are reprezentant în comisie, **are drept de veto.** Numărul călătoriilor în străinătate pentru particulari (vizitarea rudelor, consultarea unui medic etc) este limitat, acest număr fiind stabilit trimestrial. De regulă, autoritățile competente doresc ca particularii să călătorească în străinătate în cadrul excursiilor organizate de Oficiul Național de Turism. Cât privește călătoriile în scop științific, aprobarea ministerului respectiv este absolut necesară. Despre rolul tovarășului colonel «Munteanu», mai mare peste oficiul din strada Grădina cu Cai, vom vorbi altă dată.

◆ **La uzinele Metrom** din Brașov secretar de partid este un oarecare Călin Florea care înainte de a ocupa această funcție n'a fost nimic. Tocmai din această pricină, vrând să fie cineva, Călin Florea a instaurat în uzine un sistem de teroare și de supraveghere a muncitorilor care nu-și găsește pereche la nici una din întreprinderile din orașul de sub Tâmpa. Politrucul acesta și-a luat drept ajutor pe un inginer, Nicolae C. de fel din județul Făgăraș, odinoară militant al unei organizații de dreapta, cu ani în urmă exclus din partid pentrucă nu declarase aceasta, dar acum reprimit și «reabilitat», avansat la gradul de șef de secție (sculărie) și beneficiar al unor gratificații speciale care l-au determinat să îndeplinească funcția de «turnător». Cea mai abjectă coadă de topor din uzinele Metrom.

◇ **Cascada delapidărilor și a câștigurilor ilicite.** – După intrarea în vigoare a noului cod penal, ziarele regimului publică un fel de cronică judiciară, alimentată zilnic de procesele de delapidări care nu mai iau sfârșit. Titlurile sunt savuroase: Hoțul cu șalupă, Excroci pe patru roți, Traficantul de posturi . . . Mulțimea proceselor, volumul furtișagurilor și asprimea pedepselor ilustrează cât de «onorabili» și cât de cinstiți sunt «oamenii noi» cărora republica socialistă și populară le-a încredințat administrarea bunurilor obștești. Cum se fură acum, nu s'a furat niciodată în România. Niciodată n'a fost atâta corupție și atâta putregai. In ce privește procesele, produs al măsurilor pentru controlarea averilor, avem impresia că în fața instanțelor de judecată nu ajung decât infractori mai mărunței: gestionari de magazine, contabili de mici întreprinderi, funcționari dela C.E.C. și alții de această categorie. Investigațiile se opresc la un anumit nivel (ne referim la ierarhia de partid), averile crangurilor mari, cu vile elegante și castele ca'n povești, rămânând necontrolate. Aceștia nu au a se teme. Pe ei nu-i trage nimeni la răspundere. Deocamdată! Trebuie să recunoaștem însă că la Constanța nivelul prescris a fost depășit, prin aceea că s'a ales cu o condamnare, cam blândă ce-i drept, un director de trust. Directorii de trusturi sunt în acelaș timp membrii importanți ai partidului, care dispun de mare influență.

De cât de mare influență dispunea **Iancu T. Iancu**, directorul coordonator al T.A.P.L. Constanța, ne-o spune «România Liberă» din 27 iunie 1968 care relatează cazul, făcând și un portret al infractorului de marcă:

«Iancu T. Iancu care n-a reușit să treacă de **patru clase (NN.** Director de trust cu patru clase, când orice funcționar mai mărunt trebuie să aibă bacalaureatul), s-a dovedit însă un «as» al traficului de posturi, al menținerii în funcții sau al mutărilor după . . . tarif. Schimbările de posturi s'au făcut foarte des, provocând o fluctuație de cadre rar întîlnită, o adevărată harababură. **Numai în răstimpul de 23 de zile au fost mutate în întreprindere 81 de persoane!»**

Cine nu plătea, în numerar sau în natură, era mutat. Fără discuție! Interesați să nu piardă vacile de muls, toți responsabilii de restaurante, cofetării, bufete și depozite de produse alimentare din județul Constanța îi plăteau pe Iancu T. Iancu, lunar sau trimestrial, după învoială și după vad . . . Plata în natură nu se făcea cu kilogramul, ci cu camionul: «Ion Vizireanu, șeful laboratorului de preparate reci, expedia la domiciliul lui Iancu T. Iancu carne de porc, pastramă de vacă, cîrnați și altele **cu camionul.**» Responsabilii depozitelor de vin, îi trimiteau sticlele de vin cu lada sau cu damigenele. Firește că tot ce primea era vândut, prin alți subalterni. Iancu avusese grijă să-și aleagă colaboratori pe sprânceană: **40 din ei aveau antecendente penale,** adică erau hoți cu cazier judiciar. Dacă unul din ei, cum a fost cazul lui Gheorghe Dima, responsabilul restaurantului «Păltiniș» avea o lipsă de câteva zeci de mii de lei în gestiune, lipsa era recuperată de salariații unității. In felul acesta, erau obligați și ei să fure . . . Pentru felul cum a știut să administreze trustul, Iancu T. Iancu a fost condamnat la 5 ani închisoare și la 6 ani interdicție. A făcut însă recurs. Cum era însă comunist vechi, în urma recursului i s'a redus pedeapsa la 3 ani închisoare și la 3 ani interdicție, fără confiscarea averii.

Asemenea noroc n'au avut însă șoferii I.R.T.A. dela Autobaza Nr. 4 București-Filaret, șoferi care făceau transporturi în R.F. Germania și în Austria și care au căzut în plasa numeroșilor informatori în slujba ambasadelor reseriste din aceste două țări. Bieții șoferi au fost acuzați că au cumpărat automobile pe care le-au revândut în țară. Acuzatorii lor au uitat însă să specifice că era vorba de automobile de ocazie care se vând în Germania cu 200–300 mărci bucata. Șoferii aceștia nu au furat, ci au economisit misia la care aveau drept dormind în mașină sau sub cerul liber. Infracțiunea lor se reduce la prezentarea unor note de hotel fictive, care n'au fost furate, cum spune actul de acuzare, ci date de complezență, de oameni care știu din proprie experiență cât de bine se trăiește în raiul socialist. Dela sfârșitul lui iunie 1968 șoferii aceștia se află sub stare de arest, după ce li s'a confiscat tot ce aduseseră din străinătate. De judecat, n'au fost încă judecați. Iată numele lor: Dumitru Berețchi, Constantin Barolescu, Gheorgle Gavrilă, Dumitru Naidin, Nicolae Hrescanu, Constantin Badea, Petre Paraschiv și Ion M. Ionescu. Se mai pretinde că «asupra vinnovaților s'au găsit importante cantități de valută dosită în scopul procurării de alte obiecte din străinătate.» Cât de importante erau aceste cantități reise din înșirarea devizelor găsite la locuința lui Constantin Badea: două sute de mărci germane, una sută cincizeci și cinci de **schilingi din Austria,** douăzeci de dolari S.U.A. și 155 cruzeiros brazilieni. După cum se vede, toată «importanta cantitate de valută» este o sumă derizorie, salariul pe o săptămână al unui muncitor german . . . Cunoaștem însă o serie de granguri comuniști care, trecând în vara aceasta prin Germania, au cumpărat mașini noi-nouțe, direct dela fabrică, în timp ce cocoanele și prietenele cocoanelor lor au plecat încărcate de bijuterii, de rochii de seară și de blănuri. Prin urmare, în republica «socialistă» nu-i tot una dacă ești șofer la I.R.T.A., nevastă de vice-ministru, voiajor cultural sau chiar nepot de frate al unuia din Comitetul Central.



Spre luare de cunoștință

In legătură cu decizia guvernului cehoslovac din 13 iunie 1968, decizie prin care Biserica Unită este autorizată să-și desfășoare nestingherit activitatea pe întreg teritoriul cehoslovac, săptămânalul «Rheinischer Merkur», care apare la Colonia, a publicat o foarte semnificativă notă purtând un titlu tot atât de semnificativ: **«Ortodocșii cer catolicilor iertare.»**

Prin grija Monseniorului V. Zăpârțan, care nu ostenește în a munci pentru cauza românească și ale cărui inițiative merită lauda și recunoștința noastră, nota aceasta, însoțită de un foarte nimerit cuvânt introductiv, a fost larg difuzată, atât în versiune românească cât și în versiune germană.

Publicând, la rândul nostru, textul notei din «Rheinischer Merkur», suntem siguri că cititorii noștri, care n'au uitat desigur cele întâmplate în țara noastră începând din toamna anului 1948, vor ști să acorde acestei note importanța ce i se cuvine.

Iată textul notei:

«Făcând publică noua lor poziție, un grup de preoți ortodocși din Boemia cer iertare catolicilor de rit bizantin pentru nedreptatea ce li s'a făcut. Respectivii preoți își exprimă regretul, spunând că «atunci am primit cu indiferență și fără critică înștiințarea despre «unificarea» cu Biserica Ortodoxă, fără să examinăm ce s'a întâmplat atunci și fără să luăm poziție împotriva abuzului Bisericii noastre și prin aceasta, contra pătării bunului ei nume.» Preoții aceștia ortodocși speră însă că acum se vor întâlni cu frații lor uniți, de care-i leagă o moștenire religioasă comună, la o «convorbire frățească.»

Desființarea Bisericii de rit bizantin, unită cu Roma, a avut loc în anul 1950. Pretextul acestei desființări a fost atunci o adunare a catolicilor de rit oriental, adunare ținută la Presov (NN. In Slovacia, de unde-i Dubcek) și la care participanții au optat pentru o «reîntoarcere» la Biserica Ortodoxă. Cu toate că aproape toți clericii și laicii au refuzat categoric o asemenea măsură, Biserica Unită a fost desființată, iar locașurile ei divine predate Bisericii Ortodoxe; ambii episcopi au fost arestați, iar clericii închiși, sau deportați în Boemia și Moravia, ca muncitori de rând.»



Iuliu Hossu

episcop de Cluj-Gherla și luptător pentru unitatea noastră națională. La 1 decembrie 1918 Episcopul Hossu a citit declarația de unire în adunarea dela Alba Iulia, dar tot într'o zi de 1 decembrie, în 1948, el era arestat și aruncat în închisoare împreună cu ceilalți episcopi și cu numeroși clerici ai Bisericii Unite. Din cei 6 episcopi arestați atunci, doar Iuliu Hossu, astăzi în vârstă de 83 de ani, se mai află în viață.

Eine Stellungnahme der Deutschen Jugend des Ostens

Die Vorgänge um den Weltkongreß der lettischen Jugend im freien Teil der Stadt Berlin haben deutlich gemacht, daß man um eines scheinbaren friedlichen Zusammenlebens mit den Machthabern in Moskau bereit ist, legale und legitime Veranstaltungen zu verbieten.

Hier werden Zusammenhänge vom Mauerbau im Jahre 1961 bis zum Visumzwang für Reisen durch Mitteldeutschland sichtbar, die in ihren Folgen für das deutsche Volk unübersehbar sind.

Unsere Sympathie und Solidarität gilt allen Völkern und Volksgruppen, denen die Ausübung des Selbstbestimmungsrechtes verwehrt wird, im besonderen Maße aber denen, die hier in Europa durch die kommunistische Machtpolitik daran gehindert werden.

Eine deutsche Politik, die gegenüber dem legitimen Anliegen des lettischen Volkes und anderer Völker nicht die erforderliche Solidarität übt, ist unglaubwürdig und unwahrhaftig.

Wer ein Europa bauen will, darf die Völker und Volksgruppen dieses Erdteils und deren Belange nicht außer Acht lassen.

Deutsche Jugend des Ostens
Bundesführung

Bund ehemaliger Stalingradkämpfer e.V.

Das 6. Bundestreffen und das 10jährige Bestehen des Bundes finden am 28. u. 29. September 1968 in Limburg/Lahn statt.

Alle Anfragen über dieses Treffen sind an nachstehende Anschrift zu richten:
Bund ehemaliger Stalingradkämpfer e.V.
85 Nürnberg 8, Postfach 37.

Was geschieht an der Ostsee ?

(Fortsetzung von Seite 8)

Sowjetunion schon jetzt die dänische Meerenge kontrollieren dürfte und diese für die Kriegsschiffe der NATO sperren würde. Diesbezügliche diplomatische Schritte des Kreml sind bis jetzt erfolglos geblieben, doch dies bedeutet nicht, daß Moskau in der Zukunft nicht alles in seiner Macht befindliche unternehmen wird, um anderen Kriegsschiffen den Zugang zur Ostsee zu sperren.

Die letzten Vorbereitungen der Sowjetunion zeigen, daß die Rote Flotte zu jeder Zeit bereit ist, mit Gewalt die dänische Meerenge zu schließen.

Die sowjetische Seemacht in der Ostsee wird noch von den polnischen und ostdeutschen Einheiten unterstützt, die praktisch völlig in den Bestand der Roten Flotte integriert sind und im Nordsektor des Warschauer Paktes eine große Bedrohung für den Frieden der ganzen Welt bedeuten.

Das NATO-Hauptquartier wird genötigt sein, daran zu denken, welche Gefahr ihm von der in der Ostsee sich bewegenden Roten Flotte droht und auch DeGaulle sollte einsehen, daß die Sowjetunion alles unternimmt, um den übriggebliebenen westeuropäischen Brückenkopf, entsprechend dem Traume Lenins, einzukreisen und zu erobern.

Jüri Adila
Mitglied der Repräsentation
der Esten in Schweden

Conspirație antiromânească la Radio Free Europe

In ultimul timp, efectivul alogenilor dela secția «românească» a postului de radio «Europa Liberă» s'a mărit cu două unități. Așa a hotărît domnul Noel Bernard Bercovici, vrând pe semne să demonstreze că dispune de puteri nelimitate și de totala încredere a șefilor dela New York. Unul din cei doi alogeni recent achiziționați este desemnat să fie profesor de dicțiune, domnul Bernard socotind că era timpul ca redactorii și crainicii secției, inclusiv cei de origină etnică română, să fie învățați cum să vorbească la microfon. Bătaie de joc! Mai mult decât bătaie de joc este însă intervenția domnului Jakob Popper cu ocazia unei conferințe de serviciu cu directorul american și consilierii politici ai acestuia.

Ca de obicei, domnul Edgard Rafael, fastul politruc dela Externe și dela O.N.T. căruia domnul Bernard i-a încredințat și arhiva de documentare, ca mare meșter în materie de întocmire de fișe, prezenta în această conferință situația din România. Americanii ascultau, ba luau chiar și note. Având impresia că tovarășul dumisale în politrucie nu reușise să scoată în evidență sensul unor anumite manifestări care au avut loc în țară, domnul Jakob Popper, tot atât de vehement ca pe vremea când muștruluia pe scriitorii români, prin «Flacăra», prin «Viața literară» și la ședințele de partid, nepermițând nici o abatere dela linia lui Stalin, a ținut să pună lucrurile la punct. **«Poporul român trăiește din miturі»**, a spus răspicat domnul Jakob Popper care, până mai ieri, era prezentant la microfon drept «Profesorul Câmpeanu.» Pentru a nu lăsă nici o umbră de îndoială, a precizat chiar la ce mituri s'a gândit. **Dacii! Voevozii! Latinitatea!** Pentru domnul Popper astea-s miturile din care trăim noi. Cu alte cuvinte, redactorul pentru literatură al secției «românești» afirmă, în gura mare și în fața străinilor, **că întreaga istorie a neamului românesc este un șir de legende și de născociri.** Atât de departe n'au mers nici cei mai înverșunați dușmani ai noștri! Este oare posibil ca acest domn, care a jefuit locuințele celor trimiși la Canal sau la pușcărie și care, în complicitate cu faimosul colonel de securitate Patriciu dela Cluj, a «colectat» lucrările altora despre Coșbuc, să continue să se rățoiască la microfon, vorbind în numele «scriitorilor români liberi?» Este oare posibil ca acest domn, care în țară amenința și teroriza pe toți cei ce încercau să nu-i urmeze chiar întocmai directivele, să ajungă acum să le spună acelorași oameni ce trebue și ce nu trebue să facă și să scrie, aceasta dela un post de radio american, în numele libertăților democratice? Domnul Max »Bănuș« care, pe vremea când era în serviciul Securității, fotografia pe cei care intrau în biserici, are cel puțin pudoarea să-și vadă acum treabă și să facă doar cronică cinematografică, în timp ce domnul Jakob Popper ne denigrează necontenit și are îndrăzneala să declare **că pe Eugen Barbu, cel care i-a scărmat blana într'o serie de articole, el, Popper, l-a scos dela «Luceafărul.»** La început, când am auzit treaba asta, am crezut că este vorba de lăudăroșenia unui megaloman. Totuși ne-am interesat. Și ce-am aflat? Eugen Barbu a fost înlocuit dela «Luceafărul» din mai multe cauze, dar una din aceste cauze este și **o intervenție a domnului Popper.** Prin urmare, domnul Jakob Popper este în acelaș timp salariatul unui post de radio american și persoană cu influență la București. Pe cine servește domnul Popper și cine-i păcălitul?

Cât privește pe domnul Noel Bernard Bercovici, acesta ne-a arătat și el cum înțelege să servească interesele neamului românesc, în comentarul pe care l-a făcut cu ocazia vizitei Generalului De Gaulle în România.

Înregistrat sub nr. 154 (political program), comentarul acesta, la compunerea căruia a contribuit și domnișoara sau doamna Sidonia Alterovici care din când în când se produce și pe scena teatrelor de varieteu, a fost transmis în emisiunile din ziua de 20 mai 1968.

După o gargariseală introductivă, domnul Noel Bernard Bercovici a spus tot ce-a avut pe suflet:

«Președintele De Gaulle a propovăduit în țară **Evanghelia naționalismului.** Mai mulți comentatori politici au subliniat faptul că președintele Franței a încercat **să predice naționalismul,** unui regim de mult convertit, unui regim care de când și-a adus aminte de interesele naționale ale țării, încearcă să amețească un popor întreg **cu un naționalism îngust, ieftin și în mare măsura, artificial.»**

După ce domnul Bernard își exprimă scepticismul față de **«formulele» naționaliste» ale politicii** gaulliste, îi trage înainte cu variațiunile pe aceiași temă:

«Nimic nu a părut mai anacronic, decât călătoria în România a acestui **profet al naționalismului,** în timp ce primul său ministru suna alarma la Paris împotriva anarhiei și un student evreu, de origină germană, cerea transformarea structurilor sociale ale Franței. **Acest tineret răsvrătit din Franța a sfărâmat de mult frontierele naționale ale țării.** Acest tineret privește – dincolo de Franța – spre Europa; călătorește în massă (sic) în Anglia și în Germania, în Italia și Spania; învată limbi străine; vrea să cunoască lumea și se decalară nemulțumit cu **concepțiile înguste ale părintilor.»** După cum se vede, domnul Noel Bernard Bercovici se folosește de microfonul unui post de radio american pentru a proclama că acțiunea bandelor de hippies și altor derbedei sunt legitime și că aceste bande reprezintă tineretul din țările occidentale, tineret care «se solidarizează cu idealul supra-național **sau chiar anti-național.»** Că idealul acesta **anti-național** al Cohnbandiților se integreaza în concepția politică a domnului Noel Bernard devine și mai evident când acest vântură-țară cocoțat în fruntea secției «românești» dela postul de radio «Europa Liberă» spune mai la vale: «Se naște întrebarea dacă **naționalismul, scânteia atâtor războaie din trecut,** poate acum împiedica noi nebunii sângeroase în Europa și în lume... In măsura în care declarațiile pasionate ale președintelui Franței au tins să-l încurajeze pe actualul conducător al României, dând nou avânt **demagogiei naționaliste, faptul este regretabil.»** Iată cel doare pe domnul Noel Bernard!

Trecem peste profețiile domnului Bernard și insolențele pe care le-a debitat la adresa guvernului francez și a Generalului De Gaulle «împotriva căruia s'au ridicat tinerele generații care refuză să se lase inspirate de idealurile sale» și menționăm doar finalul acestui comentar care a provocat indignarea ascultătorilor din țară: «Timp de 5 zile, babele s'au pieptănat, în timp ce țările lor ardeau.» Acesta este stilul cetățeanului britanic pe care conducerea americană îl tolerează și îi dă posibilitatea să samene confuzie și să mărească și mai mult desnădejdea celor din țară!

Că domnul Noel Bernard are simpatii pentru Cohn Bendit, pentru Geismar, pentru Grinberg și pentru ceilalți «ejusdem farinae» este foarte normal.

Este deasemenea normal ca cest domn, în calitatea sa de cetățean britanic, să aibă păreri în contrazicere flagrantă cu interesele poporului român și ale țării. Dar nu este deloc normal ca direcțiunea unui post de radio care pretinde că servește cauza popoarelor subjugate să cauționeze la infinit acest personaj, lăsându-l să bată câmpii la microfon și să patroneze, cu concursul politrucilor staliniști și al damicelelor cu sau fără tarif, o odioasă conspirație împotriva Românilor și a României.

Pe domnul Bernard nu-l doare faptul că țara noastră a fost vândută în procente le Yalta, că regimul comunist i-a fost impus din afară și că a fost umilită, batjocorită și jefuită fără milă timp de două zeci de ani și mai bine. Pe domnul Bernard nu-l jenează că Leonte «Răutu», Janos Fazekas și alte mărimi de pe vremea Anei Pauker și a lui Josif Chișinevski fac parte încă din Comitetul Central al Partidului Comunist. In comentariul dumisale dela 20 mai 1968 nici n'a fost vorba de comunism, ci numai și numai de **«deviațiile naționaliste»** ale regimului dela București...

Pentru domnul Bernard este **regretabil** faptul că Generalul De Gaulle l-a citat pe Eminescu, vorbind împotriva cosmopolitismului și amintind patriotismul luminat al exponenților nației, cărora le datorăm unitatea de acțiune realizată la 1848, unirea dela 1859 și întregirea dela 1918. Pe domnul Noel Bernard îl îngrijorează faptul că lupta pentru libertate și independență a poporului român s'ar putea inspira dela aceiași sursă dela care s'au inspirat și cei care au contribuit la unitatea noastră națională. Hoțul de manuscrise și comunistul ortodox, domnul Jakob Popper, afirmă în public că istoria României este o minciună... Fiul comunistului notoriu Bercovici dela Paris, domnul Noel Bernard, recomandă ascultătorilor din țară să nu urmeze pe cei «care predică Evanghelia naționalismului», ci pe Cohn Bendit, elevul lui Marcuse doctrinarul neo-marxismului anarho-maoist. Acesta este câmpul de manevră și aceasta este linia pe care se mișcă conspiratorii antiromâni dela secția «românească» a postului de radio «Europa Liberă». Dacă direcțiunea întreprinderii îi menține și nu-i dă afară, aceasta nu poate avea altă semnificație decât că postul de radio respectiv are intenții nemărturisite față de noi, intenții care pun în primejdie viitorul și existența neamului românesc.

Traian ROVINARU

Românii din țară și postul de radio „Europa Liberă"

(urmare în pag. 2)

va dictaturii comuniste proletare, internaționale și supra-statale.

Desigur că evenimentele din Franța care sdruncină pe plan internațional prestigiul lui De Gaulle vor avea repercusiuni în România (**NN.** Când trimițătorul scria această scrisoare, Cohnbandiții erau stăpânii străzii la Paris), dar efectul produs de vizita lui nu va putea fi șters. In primul rând, orice lovitură dată comunismului național (**NN.** Noi nu credem în existența unui asemenea comunism) va da apă la moară comuniștilor prosovietici. Pentru Români, indiderent de ce reprezintă el în realitate, De Gaulle este simbolul eliberării naționale și a luptei pentru independență. Comentariul postului de radio Europa Liberă lovește tocmai în tendințele românești de eliberare față de Ruși și de apropiere față de Occident. Comentarul acesta creiază confuzii și descurajare, demoralizează pe toți românii adevărați care se simt legați de Occident, de Franța și de Germania.

Este o adevărată acțiune negativă, **absolut contrară intereselor evoluției României** spre o apropiere de țările occidentale. Comentatorul dela Europa Liberă, în intenția lui vădită de a dezorienta opinia publică din țara românească, a avut aerul să spună că Occidentul este anti-național, că acest occident dorește anarhia și ca atare este împotriva tendințelor de emancipare națională. Doar ca n'a spus: Occidentul este împotriva voastră, împotriva naționalismului românesc și împotriva năzuințelor voastre spre independență. Ascultătorii din țară au fost deasemenea șocați de faptul că reprezentantul lui «Free Europe» nu a atacat comunismul ca doctrină și ca sistem politic, ci pe Nicolae Ceaușescu, reproșându-i acestuia că este exponentul unei orientări naționale. Este oare posibil ca dela acest post de radio, despre care toată lumea știe că este **american,** să se recomande tineretului român formula Cohn-Bendit, spunându-i-se că ideea națională este perimată? Cu alte cuvinte, «Europa Liberă» vrea ca după ce vom scăpa de jugul sovietic să intrăm sub jugul cine știe cărei organizații internaționale, astăzi anarhică și mâine de tiranie economică și anti-națională.

Prin asemenea comentarii, «Europa Liberă» dovedește că nu cunoaște realitățile românești, propagandiștii ei purtând stigmatul unei politici care ne este nouă, Românilor, profund antipatică și pe care o respingem cu energie și cu scârbă.

Hotărît lucru, Occidentul dezamăgește odată mai mult poporul român și îi trădează interesele.»

NN. Originalul acestei scrisori se află la arhiva redacției. Este o piesă importantă la dosarul răspunderilor.

PENTRU ABONAȚII DIN FRANȚA

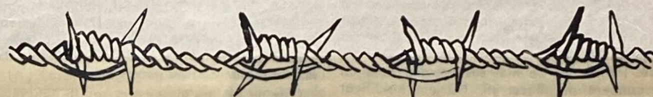
Orice sumă de bani destinată ziarului rugăm a se trimite la noul nostru cont cec-postal

C.C.P. – PARIS – 12 243 35

Madame F. Gallet

1, Square des Aliscamps, F.75 Paris-16°
cu mențiunea, **pour Stindardul**

Dealtfel odată cu ziarul, abonații noștri primesc și formularele „mandat-carte de versement".



O scrisoare care rămâne de actualitate

La începutul anului 1942, domnul Clejan, distins arhitect și personalitate marcantă a comunității israelite din București, find desemnat să fie șeful obștei evreiești din România, a rugat pe Mareșalul Antonescu să-și dea asentimentul la preluarea acestei funcțiuni.

Drepte răspuns, Mareșalul Antonescu a trimis solicitantului următoarea scrisoare:

«București, 6 Februarie 1942,

Domnule Clejan,

Am primit scrisoarea Dvs în care îmi cereți asentimentul de a prelua conducerea obștei evreiești din România.

Vă cunosc de mult și vă știu un om de treabă și în consecință nu aș avea nimic împotriva Dvs la conducerea acestei obști. Vă anunț însă că nu mă amestec în această chestiune. Comunitatea evreiască trebuie să-și aleagă șef pe cine crede ea de cuviință.

Fiindcă îmi vorbiți însă de un mănunchi de evrei «cu sentimente patriotice», cu care voiți «să vă opuneți oricărei manifestări politice și oricărei influențe ce ar putea să prejudicieze sau să anihilize înaltele țeluri urmărite de Mareșalul Antonescu», țin să atrag atenția că nu cerem dela evrei sentimente patriotice fiindcă nu e normal a le cere, dar cerem tuturor care trăesc în mijlocul nostru **să nu ia drept slăbiciune tolerența noastră și să nu abuzeze de ea,** fiindcă acei care vor încerca de acum înainte să se opună, în orice fel, intereselor noastre naționale, vor fi loviți fără de nici-o crutare. Evreii care nu se vor încadra total și în adâncime pe linia intereselor Statului Român, se exclud singuri dela beneficiul de a mai fi tolerați pe teritoriul țării.

Nu aveți dreptul să vă plângeți fiindcă avem înțelegere numai pentru acei care sunt cu adevărat de treabă și încetează total sistemele de corupție, de intrigă și de acțiuni subversive la care s'a recurs până acum de foarte mulți dintre evrei pentru a ne slăbi ființa națională și a ne domina viața economică și politică.

Aceasta nu o voi mai tolera și nu o va mai tolera nimeni, **fiindcă n'o mai tolerează poporul român care s'a desmeticit și s'a săturat de farisei și de lipitori.**

Cei care au venit după 1914 și s'au îmbogățit aci pe căi necinstite, prin corupție și prin jefuirea banului public și exploatarea muncii și sărăciei românești, alimentând mereu dezordinea și sprijinind acțiunile dăunătoare neamului românesc, pentru ca apoi să se ridice chiar împotriva Armatei, care le-a asigurat liniștea și prosperitatea, **așa cum au făcut în Basarabia, Bucovina de Nord și dincolo de Nistru,** vor fi loviți fără milă și vor fi aruncați dincolo de hotarele țării.

Aceștia nu au dreptul să invoace spiritul de omenie, fiindcă omenie nu înseamnă slăbiciune. După ce au răsplătit cu dușmănie și cu crimă toleranța fără de limite pe care au găsit-o în România unde au prosperat mai presus de visurile lor, evreii aceștia nu mai pot afla omenie nicăieri. Ei își iau numai plata dreaptă pentru faptele și mișelia lor, iar cei ce se solidarizează cu ei vor avea aceiași soartă. **Ceilalți pot să stea liniștiți.** Soarta lor se va decide în spirit de obiectivitate și dreptate. **Iar acei care au adus servicii țării pe câmpurile le luptă sau în alte domenii de viață publică, se vor bucura de toată considerația și protecția noastră.**

Antonescu»

NN. Sublinierile sunt ale noastre.

Românii de dincolo de Prut

(urmare din pag. 3)

occidentale... Așa află Europa că în Uniunea Sovietică există și o problemă românească. Aceasta încă din 1932...

Transnistria n'a fost așadar o născocire necesară justificării campaniei noastre din Răsărit, ci o realitate românească pe care lumea o cunoștea înainte de 1941...

... Coborând spre Vosnesensk, care odată s'a chemat Socola, după ce puseseră pe fugă armatele Mareșalului Budiony, ostașii noștri au fost surprinși când, trecând prin sate care purtau numele de Coșnița Veche, Doi Bani, Izvorul Mare, Crețești (ca în județul Ilfov), Lunca, Crăcănata, Coșari, Chiscu Lung, Pârlicani, Floarea, Butuceni, Izvoraș, Hărjău, Sărățel, Perișor, Valea Hoțului, Hârtop, Mistuita, Gârlești ș.a.m.d., erau salutați cu «Bună dzâua» sau, le salutul lor, li se răspundea cu «Bună să-ț hie inima.» La câți dintre noi nu ne-au jucat atunci ochii'n lacrămi, când vreo fetiță sau un băețel, ne lămureau în dulcele lor grai: «D'apăi aista-i sat moldovenesc!»... Iar când am trecut Bugul, la sud de Novo-Constantinovka, o femee mergând un timp în pas cu avangarda, s'a oprit pe-o muche de deal și ne-a spus la despărțire: «Adzi am aflat că-s româncă!»

Românii de dincolo de Bug fuseseră aduși acolo de stăpânirea rusească, dar cei de dincoace de apă **nu.** Ei stăpâneau acele pământuri de veacuri, înainte de a fi luat ființă Rusia... Erau chiar mai vechi acolo decât vechiul lor cântec: «Voinicu de Ștefan Vodă, cu umer'li țâni tunur'li ș'in dreapta țâni cartea.»

După toate câte se'ntâmplă acum la ei acasă, cine poate spune câți din frații de dincolo de Prut se vor mai afla în Basarabia și în Transnistria în ziua când «odinea» de astăzi se va prăbuși sub povara propriilor ei păcate și nedreptăți... Pe toți însă, nimeni nu va fi în stare să-i nimicească... Iar cei care au fost duși departe, să deșteleneească Kasahstanul și alte pustiuri asiatice, vor fi aduși înapoi. Basarabia va fi iarăși românească, pentrucă **este** românească. Intr'o nouă Europă, care va recunoaște desigur o Ucraină independentă, se va găsi o soluție și pentru ținuturile românești de dincolo de Nistru, cu aplicarea principiilor federaliste ce vor sta la baza orânduirilor și în spirit de bună vecinătate. Visul lui Toma Jalbă se va realiza și el.

LES ROUMAINS D'ASIE

par V. BUESCU

Ici même, à plusieurs reprises, E. Lozovan a signalé la présence éthnique roumaine au delà des frontières politiques. Dans une étude récente – **La Romania extreme-orientale** (Festschrift W.v. Wartburg, Tübingen 1968) – il pose, dans son ensemble, le problème de l'expansion latine, ancienne et moderne, en Asie. Sur la trace des légions, qui se sont arrêtées au Caucase, en Arménie et aux limites de la Bactriane, les fils de Rome – Portugais, Espagnols, Français, Italiens et Roumains – depuis cinq siècles se sont lancés à l'assaut de l'immense continent. Aux yeux de l'histoire, une seule communauté de destin unit les Roumains de Vladivostok et les Portugais de Macau, de Timor et de Goa. Dans ce qui suit, je discuterai un seul aspect de la question, à savoir l'expansion des Roumains au delà du Nistru. Ce faisant on démontrera, implicitement, le roumanisme incontestable de la Bessarabie et de la Bukovine.

Dans la Russie Asiatique on a identifié des localités roumaines au delà de l'Oural, dans la Sibérie occidentale, centrale, méridionale et orientale, jusqu'en Mandtchourie. Ainsi, entre les montagnes Oural et Altaï on trouve des villages purement moldaves dans la région d'Orenbourg et Tourgaï (Turkestan). Le village **Berdianski** est habité par des Roumains bessarabiens amenés là-bas de la région de Simferopol, Crimée. Dans la même région il y a le village moldave **Abjarski**, avec des familles portant des noms purement roumains, comme **Septechiţă**. Beaucoup de nos compatriotes de la région de Tourgaï sont les descendants des 32.000 familles qui, en 1906, ont éte transportées de Bessarabie au Turkestan. Lorsque, en 1917, on leur a demandé s'ils désiraient de revenir dans leur patrie ils ont répondu: «Nous voudrions rentrer le coeur heureux si nous n'étions pas liés à ces terres; en partant nous serions obligés de retourner à l'état (soviétique) toutes les dépenses qu'on faites avec nous. Et d'autre part, en Bessarabie nous n'avons plus de terres». Aux environs de Samarcande il existe un village habité exclusivement par des Moldaves qui s'occupent avec l'agriculture et l'élevage des bestiaux. Au nord-est, dans la province de Semipalatinsk, il y a le village d'**Orkheievka,** fondé par des gens originaires d'**Orhei.** Au moment de la collectivisation, une partie de ces Roumains ont réussi à revenir dans le vieux pays, comme **Nicolae Iliog-lu** de **Cahul!** Mais la plupart d'entre eux s'est répandue en Mongolie et en Mantchourie et aujord'hui on a perdu leur trace. Il y a aussi des villages roumains dans les environs des villes **Omsk** et **Akmolinsk.** Ce sont surtout les «volontaires» des Bessarabie envoyés au Turkestan par Khrouchtschev qui a fortifié la colonie roumaine de Sibérie occidentale.

Dans la Sibérie centrale, les colonies roumaines ont pris racine dans la région de Tomsk.

Dans la Sibérie orientale-méridionale, il y a des établissements roumains autour de la ville d'Irkoutzk, non loin du lac Baïkal. Ainsi, le village de **Ceremhovo** est constitué par des paysans originaires de **Soroca,** de **Hotin** et de **Tighina.** Le poète transnistrien Nistor Cabac, le chantre de la mélancolie étrange du Baïkal est un exilé bessarabien.

Dans la Sibérie extreme-orientale il y a également de nombreux établissements roumains. Au nord de Vladivostok, sur la vallée du fleuve Usuri les cartes mentionnent les villages roumains de **Teiul, Zămbreni, Bogatârca, Chişinovca, Bălcineşti, Dunai** (Dunărea), **Basarabia nouă,** Logăneşti (d'après le village du même nom du district de Lăpuşna), **Timofeievca, Alexeievca, Tritiacova,** etc. Ces «Moldaves» comme ils s'appellent eux mêmes, étaient il n'y a guère longtemps au nombre de 30.000; ils s'occupent avec la préparation du fromage très apprécié sur le marché de Vladivostok sous le nom de «moldovanskij syr». Environ 900 km vers le nord, sur l'Amour, non loin de la ville de Khabarovsk il y a des villages de pêcheurs aux noms purement roumains: **Inul, Aur, Dunărea.** On peut aussi mentionner les villages d'**Alexandreni,** à 250 Km. plus au nord, sur l'afluent de l'Amour – Selendza. Récemment Radio Moscou apportait la nouvelle que de nombreux «volontaires» de Bessarabie travaillent dans les pêcheries collectives «Le monde nouveau» sur la côte du Pacifique; il s'agit des déportés remplacés dans leur pays natal par des Russes.

Enfin, en Mantchourie il y avait, avant la dernière guerre quelques 20.000 Roumains qui s'y étaient refugiés à la suite des collectivisations forcées; ils y menaient une existence des plus pénibles, avec la nostalgie lancinante de la patrie lointaine.

Tel est le bilan bref et dramatique de la présence roumaine au delà du Nistru. Il porte aussi un message d'espoir en dehors de l'intérêt purement scientifique – celui de la vitalité de notre race dans son combat contre la plus cruelle des tyrannies.

Le paladin de la latinité

Au mois d'avril a eu lieu à Bucarest le «XII congrès de linguistique romane». La louve du Capitole, devenue la vache à traire de la propagande latiniste n'en pouvait mais. Un des partisans les plus fervents de cette renaissance néo-latine – dont nous nous réjouirions sans réserves mentales si elle était sincère – n'était autre que le professeur Al. Graur, ancien maître d'humanités (hélas! il fut le mien aussi) qu naguère voulait tout bonnement enterrer «la linguistique bourgeoise». Je n'ai pas à m'attarder là-dessus ayant déjà dit mon opinion sur la valeur des oeuvres du disciple de Staline. Je reproduis, sans changer un mot, le compte-rendu que j'ai fait publier dans la revue suisse «Kratylos» vol. VII, fasc. 2 (1962) pp. 206–207.

«Graur, Al.: **Studii de lingvistică generală. Variantă nouă.** Bucureşti, Edit. Academiei Republicii Populare Romîne, 1960, 8°, 516 S.

Par rapport à la 1re éd. (1955) – ou «variante» selon l'expression de l'auteur – cet ouvrage marque un certain progrès, du moins en ce qui concerne l'étendue (515 p. contre 187) et l'information bibliographique[1]. Si dans la première version la littérature scientifique occidentale était rarement citée[2], dans la deuxième les références sont presque à jour. Il y a là un effort qu'on ne saurait méconnaître. Mais le point de vue, lui, n'a pas changé: le marxisme procrustien semblable à lui-même.

On sait, bien entendu, en ouvrant un livre comme celui-là – qui se veut le Grundriß d'une attitude nouvelle –, qu'il faut changer d'univers mental. Mais comment ne pas sursauter dès la septième ligne de l'avant-propos (11)? L'on y affirme que, au XXe siècle, les ouvrages roumains de linguistique générale »présentent souvent un caractère idéaliste et comme tels ne constituent pas un développement de la science». Et plus loin: «Bien entendu, la linguistique marxiste ne peut se constituer que dans la lutte contre la linguistique bourgeoise qu'elle doit détruire» (507–508). Ce sont là d'ailleurs des formules assez mitigées; il y a des pages qu'aucune revue scientifique occidentale ne consentirait à publier. (Voir p. ex. ce qui est dit p. 473 sur la linguistique aux Etats-Unis et l'activité de la Fondation Rockefeller). Peu importe. M. G. fut l'élève de A. Meillet et J. Vendryes qu'il ne ménage guère; c'est son droit de s'opposer à eux. On serait même prêt à fermer les yeux sur les écarts de style, cela étant, semble-t-il, caractéristique de toute époque révolutionnaire[3]. A la seule condition, pourtant, que les découvertes du point de vue «matérialiste dialectique» appliqué à la linguistique soient telles que l'enrichissement qu'elles nous apportent nous fasse oublier une entrée fracassante. Or il n'en est rien.

Le paragraphe qui a pour titre «ce que c'est que la linguistique marxiste» (505–513) et qui sert en même temps de conclusion au livre est loin d'apporter les nouveautés qu'on serait en droit d'attendre. Qu'on en juge. Selon l'auteur, la «linguistique marxiste»[4], possède les caractères suivants: 1°. Elle regarde les faits de langue de façon dialectique dans leur ensemble, dans leur interpénétration et leur influence réciproque, en tenant compte du caractère systématique et de l'unité dialectique entre la langue et la pensée ...[5]: – 2°. Elle regarde la langue en mouvement, dans son développement, comme un phénomène en changement perpétuel, en faisant la différence entre les éléments productifs et les éléments morts ou moribonds, oeuvrant pour l'affermissement des uns et l'élimination progressive des autres. Le point de vue historique prend le pas sur le point de vue descriptif ... – 3°. Elle étudie l'évolution de la langue en liaison étroite avec l'évolution de la société que cette dernière sert, et par là même elle donne à la linguistique une solide base matérialiste ... – 4°. Elle considère que la tâche essentielle de la linguistique est de découvrir les lois internes du développement qui reflètent la solution des contradictions internes de la langue et mettent en lumière les bonds qualitatifs de la structure linguistique ...

De deux chosses l'une: 1° tous les linguistes du monde – des néogrammariens aux structuralistes – pratiquent le marxisme sans le savoir, 2° la linguistique marxiste n'existe pas. On regrette de devoir dire à un savant – dont le grand savoir ne fait plus de doute – qu'au bout de 500 pages sa thèse la plus chère n'a convaincu personne.

Pourtant on lira l'ouvrage de M. G. avec intérêt, avec irritation aussi. Mais on n'y trouvera pas le ferment fécond qui provoque; l'ancien maître d'humanités a perdu le secret de l'ἀγών.

Voici les titres des principaux chapitres: I. Catégories et lois philosophiques dans leur application à la linguistique. II. Langue et pensée. III. Lois de la langue. IV. Langue et société. V. Méthodes, conceptions, attitudes.»

E. Lozovan

[1] M. G. dirige aussi la publication non-périodique: Probleme de lingvistică generală, 1, 1959. Non vidimus.

[2] Aucun ouvrage ni article publié après 1946 n'y figurait.

[3] Jean Derby le savait bien qui affirmait à la Convention Nationale, le 24 décembre 1792: «Hélas! Nous sommes arrivés à un tel point de fougue et de violence que les expressions n'ont plus de valeur, et qu'on dit d'un homme: c'est un 'scélérat', quand on veut faire entendre qu'il n'est point de notre avis».

[4] Remarquons en passant que le point de vue doctrinal de M. G. est de loin plus radical que celui des collaborateurs de la revue Voprosy Jazykoznanija (Moscou). Après la récente damnatio memoriae M. G. sera aussi obligé d'enlever les citations – scientifiquement contestables – des oeuvres de Staline. Il serait facile et cruel d'ironiser là-dessus.

[5] Je suis de près le texte roumain; les répétitions ne m'appartiennent pas.

Une guerre inévitable*)

Même si les conversations de Paris entre les représentants de Washington et d'Hanoi devaient être couronnées de succès, la paix, en Asie maritime, ne saurait être qu'une pause. Telle est l'opinion du général Kaulza de Arriaga, actuel président de la Commission d'Energie Nucléaire portugaise.

C'est au cours d'une conférence qu'il a prononcée devant des étudiants du Centre Universitaire de Lisbonne de la «Jeunesse Portugaise» que le général Kaulza de Arriaga a exposé, sans ambage, ce qu'il pensait des négociations de Paris et des grands problèmes de la stratégie mondiale.

Il ne pense pas que l'hypothèse d'une attaque nucléaire soviétique préoccupe les Etats-Unis; la réplique américaine anéantirait sans difficulté, quelles que soient les circonstances, 100 millions de Russes. Par contre, même si cent millions de Chinois, ou le double, ou le triple, étaient anéantis, la Chine continuerait à être un pays fortement peuplé – quand les Etats-Unis ne seraient plus qu'un désert inhabitable ...

Des déclarations du général Kaulza de Arriaga, un des militaires portugais les plus brillants et des mieux informés, on peut conclure que la guerre entre les Etats-Unis et la Chine est inévitable, mais déclenchée par les Américains, avant que les Chinois ne soient en état d'anéantir les Etats-Unis, sinon ce serait une politique suicidaire.

A quoi servent alors les conversations de Paris?

Pour le général Kaulza de Arriaga, les négociateurs nord-vietnamiens parlent au nom d'un vaincu: Ho-Chi-Minh. L'offensive qu'il a lancée, l'echec qu'il a subi lui ont coûté des pertes énormes en hommes et en matériel. Il a donc besoin d'une pause durant laquelle il puisse refaire ses énergies et réorganiser ses forces. De son côté, le Président Johnson, placé dans une conjoncture électorale, avait besoin, pour que son parti ne soit pas évincé par les républicains, de «tromper l'opinion publique (américaine) avec le mot de paix.» C'est ainsi qu'ont coïncidé, momentanément, les intérêts des deux gouvernements. Mais la paix qui d'aventure viendrait à s'établir en Asie maritime sera précaire, «tant que la Chine constituera une menace pour le monde occidental.»

Seule la proximité des élections présidentielles aura donc conduit les Americains à négocier avec Hanoi, à chercher apparemment une base d'entente avec Ho-Chi-Minh – un vaincu.

Par ailleurs il est erroné de croire, a poursuivi le président de la Commission portugaise de l'Energie Nucléaire, qu'il existe un impérialisme économique américain, car les Etats-Unis ont «réussi à structurer une économie interne si puissante que 95% de leur production sont absorbés par la consommation interne.» Ce que les Etats-Unis ont dans le monde, et principalement en Asie, ce sont des intérêts, mais des intérêts stratégiques et politiques. Mieux: ils ont une politique dictée par les exigence de la stratégie.

Celle-ci les oblige à ne rien faire qui puisse mécontenter les Russes. C'est pourquoi «**il n'y aura pas de réunification allemande avant que le monde n'ait passé par de fortes et décisives convulsions.**» De leur côté, les Russes n'ont pas intérêt à rompre le point d'équilibre atteint dans leurs relations avec les Etats-Unis, la Russie n'étant pas exempte de tentatives d'infiltration de la part des Chinois.

Je n'ai pas assisté à la conférence du général Kaulza de Arriaga. Je ne la connais que par les comptes-rendus de Presse. J'ignore s'il a évoqué également l'avenir de l'Afrique et notamment celui de l'Afrique portugaise, dans la perspective du duel gigantesque qu'il tient, avec raison, pour inévitable.

Mais si c'est bien dans l'Asie maritime, la «zone des typhons», que la Chine et les Etats-Unis sont appelés à s'affronter, l'Océan Indien est appelé à jouer un rôle d'une importance toujours plus grande dans cet affrontement et l'ensemble de l'Afrique australe est appelé à être le verrou de la porte d'accès de l'Océan Indien à l'Atlantique Sud.

Les Chinois sont d'ailleurs parfaitement conscients de l'importance stratégique de l'Afrique. Nous n'en voulons pour preuve que leur présence à Dar-es-Salam; l'appui en armes et instructeurs qu'ils donnent aux mouvements anti-portugais en Guinée, en Angola et, surtout, au Mozambique; leur plan de construction d'une voie ferrée, plus stratégique qu'économique, qui conduirait de l'Océan Indien, à travers la Tanzanie et la Zambie, au coeur de l'Afrique Centrale; enfin, leur interêt pour la République congolaise de Brazzaville.

Les stratèges américains, de leur côté, ne peuvent donc ignorer la valeur de l'Afrique. La subversion du continent noir serait inévitablement suivie de celle de l'Amérique du Sud. Il suffit de jeter un coup d'oeil sur la distance qui sépare les deux côtes. Aussi, que le veuillent ou non, les politiciens américains intéressés à obtenir le vote de leurs compatriotes noirs aux élections présidentielles, et le vote des Etats noirs à l'ONU, Washington devra finir par coopérer effectivement avec ceux qui défendent l'Afrique de la subversion ... et de la Chine.

DUTRA-FARIA

*) Article paru dans le numéro 59/60 du journal «La Presse», Rua S. Pedro de Alcântara, 45 s/l., Lisboone, Portugal.

NOUVEL HORAIRE DES EMISSIONS RADIO «LA VOIX DE L'OCCIDENT»

Europe — **a) sur ondes courtes**
8 h – 8 h 45 (heure française)
sur 42 m 07 (713 Kc)
49 m 79 (6025 Kc)
48 m 50 (6185 Kc)

19 h – 20 h 15
sur 49 m 79 (6025 Kc)
49 m 79 (6025 Kc)

Europe — **b) sur ondes moyennes**
23 h – 23 h 45 (heure française)
sur 397 m (755 Kc)
283 m (1061 Kc)



Die Standarte

Die kommunistische Gefahr

Der Kommunismus ist eine Doktrin des Krieges, im Krieg.

Eine subversive Propaganda bemüht sich, uns glauben zu machen, daß die kommunistische Gefahr nicht mehr existiert, daß sie sich verwischt hat und nach und nach von selbst verschwindet. Die „friedliche Koexistenz“ ist in „den Wind der Geschichte“ gekommen: Der Eiserne Vorhang hat seine Gitterstäbe geöffnet, um kulturellen, wissenschaftlichen, wirtschaftlichen und politischen Missionen den Durchgang freizugeben und hierdurch die Illusion zu schaffen, daß Rußland zu den guten alten Zeiten des Zars zurückgekehrt ist.

Gewiß, man erinnert sich von Zeit zu Zeit dank der Kampagnen „für den Frieden in Vietnam“, daß sich am anderen Ende der Welt, im Fernen Osten, ein mörderischer und gnadenloser Kampf abspielt, denn seit 1954, seit der Kapitulation von Dien Bien Phu, sind die Europäer hiervon ausgeschlossen und desinteressieren sich gern: Flirten nicht manche sogar mit China?

Was verbirgt uns denn diese berühmte Koexistenz, die man „friedlich“ nennt?

Es ist nicht möglich, ihren Sinn besser zu erfassen als durch die Wiederholung der Aussprüche ihres Schöpfers Nikita Chruschtschow im Oktober 1959 vor dem Obersten Sowjet: „Man darf nicht die im Interesse der friedlichen Koexistenz der Staaten gemachten Konzessionen mit der auf Kosten der Prinzipien gemachten Konzession verwechseln. Es kann keine Art von Konzession geben in bezug auf die wahre Art unseres sozialistischen Staats und unserer Ideologie. Auf diesem ideologischen Gebiet gibt es keinen Kompromiß, keine mögliche Versöhnung.“

Das ist das Konzept Lenins, demzufolge „der Frieden nur die Fortsetzung des Krieges mit anderen Mitteln“ ist, und diese Mittel sind definiert als jene des revolutionären Krieges.

Der Streit, der einstweilen Peking und Moskau trennt, bezieht sich nicht auf den Grundsatz, sondern auf die Form, auf die Wahl der revolutionären Mittel, denn ihre strategischen Konzeptionen paaren sich bestens:

Der URSS-Block neutralisiert den Westen, während China sich mit dieser Hilfe der von Mao Tse-Tung in Asien, Afrika und Südamerika als „Sturmzonen“ bezeichneten Gebiete bemächtigt. Wir haben in der Tat in keinem der zahlreichen Brandherde in diesen Kontinenten einen Schatten von wirklicher Opposition zwischen Chinesen und Russen feststellen können. Ihr geheimes Einverständnis ist besonders offenkundig in Afrika, in allen „befreiten Ländern“, die dem Sozialismus offenstehen, von Algerien bis Mali und von Guinea bis Sansibar über Brazzaville.

In diesem Kongo-Brazzaville, das durch sein subversives Ausstrahlen im Schwarzen Afrika das afrikanische Kuba zu werden beginnt, leben und arbeiten in bestem Einverständnis nebeneinander gleichzeitig die Soldaten Castros, die die Kader der Volksmiliz stellen, die Chinesen, die landwirtschaftliche Techniker und Organisateure von Geheimlagern sind, und die Russen als militärische und politische Berater.

Die Gebiete, die Aufgaben und die Funktionen sind begrenzt und verteilt in diesem revolutionären Krieg, dessen Existenz nicht mehr nachgewiesen zu werden braucht und den niemand ignorieren kann.

Klarsehende Beobachter haben ihn sogar als 3. Weltkrieg bezeichnet oder als Fortsetzung des 2. Weltkrieges, denn er beginnt mit Yalta im Februar 1945, der ersten Kundgebung friedlicher Koexistenz, die uns blutige Schlachten beschert hat: 1947–49 China, 1950 Korea, 1954 Dien Bien Phu, 1956 Budapest, 1958 Kuba, 1962 Algerien.

Die Feuersbrunst hat sich bis in die vier Enden der Welt ausgebreitet:

– Im Schwarzen Afrika haben die Kämpfe seit fünf Jahren niemals aufgehört,

– im Mittleren Osten folgen Staatsstreiche und Revolutionen aufeinander,

– in Südostasien hat sich Indonesien noch eben gerettet dank seiner traditionellen Kräfte,

– in Zentral- und Südamerika gibt es immer wieder Guerillakämpfe und Terrorismus,

– in Nordafrika sehen sich die USA unterminiert durch eine dialektische Rassenopposition.

– Mexiko dient als russisch-kubanische Relaisstation,

– in Europa selbst versucht der Kommunismus in Spanien und in Portugal einzudringen, während Italien sich mit einem sozialistisch-kommunistischen Durcheinander herumschlägt,

– Frankreich, England und selbst Deutschland sind gleichfalls für die „friedliche Koexistenz“ gewonnen und öffnen sich wirtschaftlich dem Osten.

Der Kommunismus ist vor unseren Pforten, er hat schon Posten bezogen. Nur irrealistische Geister glauben an ein mögliches Zusammenleben: das Ungeheuer verschlingt unaufhörlich neue Opfer, es wird nicht zahm.



Alle Kommunisten, ob russische oder chinesische oder kubanische, bleiben der Doktrin Lenins treu:

Kein Hinweis kann vielleicht besser die „friedliche Koexistenz“ illustrieren als diese Erklärung von Dimitri Manuilski an der politisch-militärischen Schule in Moskau aus dem Jahre 1931:

„Der totale Krieg gegen den Kapitalismus ist unvermeidlich. Heute sind wir natürlich nicht stark genug zum Angriff. Unsere Zeit wird in zwanzig oder dreißig Jahren kommen. Dann werden wir eine schöne Friedensbewegung lancieren. Es wird erstaunliche Ouvertüren und unerwartete Konzessionen geben. Die einfältigen und dekadenten kapitalistischen Länder werden mit Freude an ihrer eignen Zerstörung mitarbeiten. Sie werden die Gelegenheit ergreifen, Freunde zu werden, sobald ihre Verteidigung am Boden liegt, werden wir sie mit unseren Fäusten zerschmettern.“

Friedensbewegung, Anhänger des Friedens, friedliche Koexistenz!

Ist der angesagte Prozess nicht schon in Gang gekommen?

Ist das kommunistische Programm nicht schon auf dem Wege der Verwirklichung?

ORDNUNG
und
TRADITION
Apartado 3119 – Lisboa 3
Portugal

Die Zahl der Rumänen in der Sowjetunion

Nach den amtlichen sowjetischen Angaben, die sich auf die Volkszählung von 1959 stützen und die mit größtem Vorbehalt angenommen werden müssen, setzt sich die Bevölkerung der „Republik“ Moldau, die den größten Teil von Bessarabien und einige Bezirke östlich des Dnjesters umfaßt, wie folgt zusammen:

– 1.886.600 „Moldauer“, oder 65,4 % der Bevölkerung,
– 420.800 Ukrainer, oder 14,6 %,
– 292.900 Russen, oder 10,2 %,
– 95.900 Gagautzen (christianisierte Türken), oder 3,3 %,
– 95.100 Juden, oder 3,3 %,
– 61.700 Bulgaren, oder 2,1 % und
– 31.500, oder 1,1 % andere Nationalitäten.

Daß die „Moldauer“ Rumänen sind, wie die Schwaben oder die Bayern Deutsche, weiß jeder.

Interessanterweise leben gemäß derselben sowjetischen Angaben, in der Ukraine nicht nur „Moldauer“, sondern auch Rumänen, die hier auch als solche amtlich angegeben werden, nämlich 241.700 „Moldauer“ und 100.900 Rumänen.

Auch in der Föderativen Republik Rußland sollen nach amtlichen sowjetischen Angaben, 62.300 „Moldauer“ und 10.500 Rumänen leben. Wer Moldauer und wer Rumäne ist, bleibt ein Rätsel, wie auch die Tatsache, daß diese Sortierung nur für die Ukraine und für die Föderative Republik Rußland Gültigkeit hat.

Es ist aber unmöglich zu erfahren, wie groß die Zahl der Rumänen in Kasachstan und in Kirgisien ist, die ebenfalls „autonome sozialistische“ Republiken sind und wohin seit der Besetzung Bessarabiens durch die Sowjets hunderttausende von Rumänen deportiert worden sind.

Bei diesen asiatischen Gebieten sind die sowjetischen Statistiken nicht so genau. Was Kasachstan anbetrifft, werden von einer Gesamtbevölkerung von 9.309.800 Seelen nicht weniger als 1.089.200, also 11,6 % als „andere Nationalitäten“ amtlich angegeben. Wir glauben zu wissen, **daß mindestens ein Viertel dieser „anderen Nationalitäten“ Rumänen sind.**

Außerdem behaupten sowjetische Lingvisten, daß in der Gegend von Frunze in Kirgisien und im Raum von Garga in Abkasien rumänische Siedlungen existieren, wo auch von sowjetischen Wissenschaftlern lingvistische Forschungen betrieben wurden.

Auf Grund aller dieser Feststellungen müssen mindestens 2.500.000 Rumänen in der Sowjetunion leben.

„Friedliche Koexistenz“ bedeutet Selbstmord für den Westen.

Was geschieht an der Ostsee?

Das Auftreten der Roten Flotte im Mittelmeer hat die freie Welt aufhorchen lassen, doch man mißt der Ostsee nicht genügend Aufmerksamkeit zu, wo der Aufbau und die Schulung der sowjetischen Kriegsflotte stattfindet.

Die Entlarvung der östlichen Spione, die in der letzten Zeit von Dänemark und Süd-Schweden aus operierten, haben die freie Welt in bestimmtem Grade auf diese Gegenden aufmerksam gemacht. Nach den kurzen amtlichen Berichten handelte es sich hier um den Aufbau eines geheimen Netzes von Radiostationen, dessen Aufgabe die Hilfeleistung der Fünften Kolonne im Falle des Ausbruches des Krieges wäre.

Der Kreml macht Anstrengungen, um als Seemacht über genügend Schiffsraum, eine starke Kriegsflotte und über moderne Stützpunkte zu verfügen. Die Sowjetunion trifft mit ihren an der Ostsee befindlichen Satelliten Vorbereitungen, um im Falle eines Krieges den NATO-Einheiten die Sperrung der Roten Flotte in der Ostsee zu vereiteln.

Die Westverbündeten gaben nach dem Zweiten Weltkrieg der Sowjetunion die Erlaubnis, entlang der Ostseeküste Flottenstützpunkte zu errichten. Dies ermöglichte es der Roten Flotte, ihre Kriegskapazität unbegrenzt zu erweitern. Dem Kreml stand jetzt der Weg offen, um den Wunschtraum des zaristischen Rußland zu erfüllen und zu einer Großmacht der Weltmeere zu werden, sonst würde nicht ein so großer Teil der heutigen Ausrüstungskosten der Sowjetunion dem Aufbau der Roten Flotte zufallen.

Der Größe nach ist jetzt die Sowjetunion die sechste Seemacht der Welt, indem sie etwas unter 11 Millionen Bruttoregistertonnen Schiffsraum besitzt, und man befürchtet, daß im Jahre 1970 die gesamte Kapazität der Handelsflotte schon 15 Mill. Bruttoregistertonnen umfassen wird. Schon allein im Ostseeraum fahren etwa 500 sehr moderne Handels- und Fischereischiffe, die sofort für Kriegsoperationen, sowie zur Ausführung der Dessante oder zur Verfolgung der U-Boote eingesetzt werden können.

Die Fischereiflotte der Sowjetunion in der Ostsee bewegt sich auch beim „Fischen“ in militärischen Formationen. Die Manöver der Roten Fischereiflotte kann man im südlichen Teil der Ostsee sowie auch in Kattegat und Skagerrak beobachten. Von diesen Übungen nehmen oft Einheiten von bis zu 60 verschiedenen Größen teil und nicht selten können die Fischer anderer Länder die Manöver dieser „Fischereiflotte“ beobachten.

Im Westen war man bis in die allerletzte Zeit gegenüber der Fähigkeit der Transportregelung der Roten Marineeinheiten skeptisch. Als aber vor kurzem im Rahmen des Warschauer Paktes die sowjetischen sowie auch polnische und ostdeutsche etwa 5000 Tonnen große verschiedene Transportschiffe in der Ostsee erschienen, deren Typ der freien Welt bisher unbekannt war, war man im Westen überrascht, und besonders als es sich erwies, daß man mit diesen Schiffen sehr schnell große Armeeinheiten zu transportieren imstande ist.

Die Schiffsbauindustrie der Sowjetunion befindet sich hauptsächlich an der Ostsee und sie wird dauernd erweitert. Gleich nach dem Zweiten Weltkrieg begann die Sowjetunion eiligst, die alten Kriegsschiffe durch neue und moderne zu ersetzen. Dem Plane zufolge wurden zur gleichen Zeit Kreuzer, Fregatten, Torpedoboote, Unterseeboote, Minenleger und andere Schiffe gebaut. In der letzten Zeit ist man zum Bau eines anderen, kleineren Types, des sogenannten „Kresta“-Kreuzers, übergegangen. Die neuen Kreuzer umfassen etwa 5000 Bruttoregistertonnen und sind mit Robotwaffen ausgerüstet. Ebenso werden neue Fregatten, Motortorpedoboote und U-boote als Robotträger gebaut. Die neuen im Bau befindlichen U-Boote bewegen sich mit Atomenergie.

Laut Angaben des „The Military Balance 1967/68“ besitzt die Sowjetunion zur Zeit in der Ostsee:

5 Kreuzer, davon 4 moderne vom „Sverdlov“-Typ, ein jeder etwa 12.000 Tonnen;
20 „Kotlin“-Typ Zerstörer, jeder etwa 3000 Tonnen, alle mit Robotwaffen ausgerüstet;
20 „Skoröi“-Typ Zerstörer, jeder etwa 2500 Tonnen;
20 verschiedene Flottenbegleitschiffe;
100 U-Bootzerstörer;
130 Minenleger;
50 Schnellmotorboote mit Robotausrüstung;
150 Torpedoboote und
70 U-Boote.

Dazu kann man noch einen am Ende des letzten Jahres fertiggestellter Hubschrauberträger hinzurechnen und man nimmt an, daß noch mehrere Schiffe dieses Typs im Bau sind.

Eine solche Riesenflotte ist in der Ostsee noch nie gesehen worden und für ihre Tätigkeit gibt es in der Ostsee keinen Raum mehr.

Der Bauplan der Sowjetunion der letzten Jahre scheint der Produktion eigentümlicher Typen von Armeebegleitschiffen, sowie Mutterschiffen der U-Boote, aller Arten von Versorgungsschiffen und zu Reparaturwerkstätten eingerichteten Schiffen gewidmet zu sein. Das beweist, daß der Kreml sich auf einen Seekrieg großen Stils vorbereitet und dazu benötigt er auf den Weltmeeren zahlreiche solcher schwimmenden Stützpunkte.

Ein Netz der Landstützpunkte ist entlang der Ostseeküste ausgebaut worden. Alle der Sowjetunion zugefallenen Häfen sind erweitert und gelegentlich durch Kanäle mit den schiffbaren Binnengewässern verbunden worden. Zur Versorgung dieser Stützpunkte mit Öl ist ein als Zweigpipeline von Masuren nach Schwedt an der Ostsee führende Pipeline gebaut worden.

Vollkommen neue Stützpunkte der Kriegsflotte sind in Baltischport, Liepaja und Königsberg errichtet worden. Im breiten Umkreis dieser Städte sind alle Einwohner ausgesiedelt und mit Personen aus inneren russischen Gebieten ersetzt worden.

In den Kriegshäfen sind sehr viele Versorgungslager und Werkstätten tief unter die Erde gebaut worden. Alle Häfen, die an der Ostsee als Flottenstützpunkte verwendet werden, sind für die Handelsschiffe gesperrt, doch es scheint, daß sie für die Kriegsflotten anderer Ostblockstaaten zugänglich sind.

Damit sich die Rote Flotte im Falle eines Krieges frei durch die dänische Meerenge bewegen kann, muß der Kreml schon in der Friedenszeit umfangreiche Vorarbeiten erledigen. Das hat der Ausbau des kommunistischen Spionagenetzes an der Ostsee gezeigt. Ebenso trommeln die Sowjets mit ohrenbetäubender Propaganda von der Ostsee als einer „Friedenssee“, die dem Wunsche des Kreml entsprechen soll. Die Erfüllung dieses Verlangens würde bedeuten, daß die

(Fortsetzung auf Seite 5)

Hilfe für Biafra

Erst jetzt, nachdem seit einem Jahr hunderttausende von Ibos aus Biafra massakriert wurden, nämlich von den Nigerianern, die von den Sowjets und auch von der sozialistischen Regierung Mister Wilsons mit modernen Waffen ausgerüstet worden sind, hat das sogenannte Weltgewissen von dem Gemetzel Kenntnis genommen und das auch nur, weil katholische und evangelische caritative Organisationen davon gesprochen haben.

Der „Weltkirchenrat“, dieser moderne Turm von Babel, der vor kurzem in Uppsala tagte, hütete sich, gegen dieses Völkermassaker Protest zu erheben. Dagegen wurde in Uppsala über eine Theologie der Revolution, im Geiste des „Commandante“ Che Guevara, des „Studentenführers“ Cohn-Bendit und der anderen Anarchokommunisten gesprochen und gepredigt. Kein Wunder, wenn wir bedenken, daß der „Weltkirchenrat“ schon während des zweiten Weltkrieges eine wichtige Rolle in der sowjetischen Spionage gespielt hat.

Während wir diese Zeilen schreiben, wird noch **beraten,** wie man der unglücklichen Bevölkerung von Biafra helfen kann. Man will eine Luftbrücke schaffen, aber ein solcher Plan stößt auf Schwierigkeiten, da manche Diktatoren der neugeschaffenen und in der UNO stimmberechtigten afrikanischen Staaten dagegen sind.

Niemand erwähnte aber, auch nur mit einem Wort, **daß das Portugal Salazars schon seit Monaten, sowohl von Lissabon wie auch von der Insel Sao Tomé aus, regelmäßig Flugzeuge mit Nahrungsmitteln, Medikamenten und Kleidung nach Biafra schickt.**

Selbstverständlich kann Portugal, das eigene Probleme und Sorgen hat, diese Hilfsaktion nicht **allein** durchführen. Die Portugiesen haben aber als erste daran gedacht und entsprechend gehandelt. Die Meinungsmacher und die Meister des Weltgewissens sorgen aber dafür, daß die Weltöffentlichkeit davon nichts erfährt, weil Portugal eines ihrer Angriffsziele ist und bleibt.

Wir kämpfen für die Freiheit, nicht für die „Liberalisierung“.

Dia de Portugal, der Tag eines Volkes, das für das ganze Abendland kämpft

Der 10. Juni wird in jedem Jahr in Portugal als der Tag der tapferen Soldaten gefeiert, die diesjährigen Feierlichkeiten in Lissabon waren besonders glanzvoll, würdig und durch ihren Ernst gekennzeichnet.

Wenn es heute um eine Militärparade geht, wird hauptsächlich die Ausrüstung gezeigt, die modernsten Waffen und Kriegsgeräte, damit das Volk und hauptsächlich die ausländischen Beobachter Gelegenheit haben zu sehen, wie fortschrittlich das Militärpotential des betreffenden Landes ist.

Die Militärparade auf dem prächtigen «Terreiro do Paço» am Ufer des Tejo am 10. Juni 1968, war gewiß keine Vorführung von Material, sondern eine einmalige Präsentierung von Soldaten, Portugiesen aller sozialen Schichten und aus allen lusitanischen Provinzen, die gegen den Terrorismus in Angola, in Guineea und in Mozambik kämpfen. Die Tribünen, die rings um den riesigen Platz errichtet wurden, waren hauptsächlich von den Angehörigen dieser Soldaten besetzt und eine halbe Stunde vor Beginn der Zeremonie hatten sich auf allen umliegenden Straßen hunderttausende von Menschen angesammelt.

Als letztes Mitglied der Regierung kam Ministerpräsident **Salazar** auf die Ehrentribüne, der mit stürmischem Applaus begrüßt wurde. Fünf Minuten nach ihm traf auch der Präsident der Republik, Admiral Americo **Thomas ein**. Er wurde von Salazar und von General Gomez **de Araujo,** dem Verteidigungsminister, begrüßt. Die Militärkapellen spielten die «Portuguesa» und die Fregatte «Corte Real» feuerte 21 Salutschüsse ab.

Es wurde eine einzige Rede gehalten und der Redner war kein führender Politiker und kein General, **sondern ein junger Student der Universität Porto, Luis Fernandes de Sousa, der allerdings als Offiziersanwärter der Artillerie an den Kämpfen in Guineea teilgenommen hatte.** Er sprach im Namen aller portugiesischen Komilitonen, für die das Vaterland noch ein Begriff ist:

«Es ist ein Student der Universität Porto, der in Guineea als Fähnrich gedient hat, dem die ehrenvolle Aufgabe zugefallen ist, als Wortführer der portugiesischen Nation, diese Huldigung an unsere Streitkräfte darzubringen ...

In der Zeit der Entdeckungen, als ein unerschütterlicher Glaube die Beseitigung ungeheurer Hindernisse möglich machte, in der Zeit der Restauration, als Tapferkeit und hartnäckiges Festhalten mehr half als die Macht der Waffen, wie auch im vorigen Jahrhundert, dem Jahrhundert eines Mouzinho de Albuquerque, eines Paiva Couceiro und vieler anderer ihres Schlages, brachten Portugiesen den afrikanischen Ländern Ordnung und Frieden. Und auch in unseren Tagen eilen junge Portugiesen, die ihre Familie, ihre Freunde und ihre Karriere opfern, um das Vaterland zu verteidigen. Überall und immer haben die Portugiesen allen Feinden durch die enthusiastische Bejahung eines Ideal geantwortet, das die Werte des Geistes über die materiellen Interessen setzt ...

Portugal führt diesen Krieg nicht aus Eroberungslust und nicht, um die einheimische Bevölkerung zu unterwerfen, sondern um seine afrikanischen Grenzen gegen einen Angriff zu verteidigen, der von außen organisiert und geführt wird.

Trotz aller Lüsternheit, die seine afrikanischen Provinzen ständig erwecken, trotz der Herausforderung derjenigen, die Territorien und Bevölkerung preisgegeben haben, trotz der Ungläubigkeit vieler, trotz der Subversionswelle die überall die Welt überflutet, konnte Portugal, gerade in dieser Zeit und dank seiner Soldaten, das Band noch fester knüpfen, das es seit fünf Jahrhunderten mit den afrikanischen Provinzen verbindet.

Wir sollten jedoch nicht vergessen, daß die Subversion sich nicht nur auf das Kampfgebiet beschränkt: sie will sich auf alle inneren Gliederungen der Nation ausdehnen, um zu desorganisieren, zu vergiften, um das Mißtrauen herbeizuführen, damit sie ihre Pläne leichter verwirklichen kann ... Aber gerade darum müssen die Soldaten von heute, die mächtige und unerschütterliche Nachhut von morgen sein.»

Nach dieser Rede wurde von Oberst Eduardo **Salavizia,** stellvertretender Chef des Generalstabes, der Tagesbefehl verlesen, gemäß welchem 65 Angehörige des Heeres, 31 der Marine und 23 der Luftwaffe mit Tapferkeitsorden ausgezeichnet wurden. Als erster wurde der 27jährige Rittmeister Duarte Manuel **de Amarante Rocha Pamplona** vom Kavallerie-Regiment 3, mit dem Ritterkreuz des höchsten portugiesischen Ordens «Torre e Espada», einem Orden, der 1459 gegründet wurde, dekoriert. Rittmeister Duarte Pamplona verteidigte eine Woche lang eine Grenzstellung in Mozambik, zuletzt nur mit einem einzigen überlebenden Soldaten. Er wurde an beiden Beinen amputiert. Unter denjenigen, die ausgezeichnet wurden, befanden sich auch Eingeborene aus Guineea, aus Angola und aus Mozambik.

Dann heftete der Präsident der Republik das Kriegskreuz I. Klasse an die Fahnen und Standarten folgender Einheiten: Fallschirmjägerbataillon Nr. 12, Luftstützpunkt Nr. 12, beide zur Zeit in Guineea stationiert, Ausbildungszentrum für besondere Operationen, das das Jagdkommando Nr. 3 aufgestellt hat, selbständige Jäger-Kompanie Nr. 6, die aus Eingeborenen aus Guineea zusammengestellt ist, Schwere-Artillerie-Regiment Nr. 2 aus Porto, das die Artillerie-Einheit Nr. 1688 aufgestellt hat, Feldartillerie-Regiment Nr. 1 aus Lissabon, das die Artillerie-Einheit Nr. 1691 aufgestellt hat, Spezialabteilung Nr. 7 der Marineschützen und Spezialabteilung Nr. 8 der Marineschützen.

Nach diesem Akt spielte die Fanfare des Kavallerie-Regiments Nr. 7 das Gebet und die Nationalhymne, während die Kriegsschiffe mehrere Salven abgaben. Auf diese Weise wurden die Soldaten, die in den überseeischen Gebieten gefallen sind, geehrt. Die Fanfare spielte dann die «Alvorada», das Lied der portugiesischen Kolonisatoren.

Unter den Klängen des Marsches «Angola e nossa» (Angola ist unser), der von der Kapelle der Marine gespielt wurde, fand dann in folgender Reihenfolge der Vorbeimarsch vor dem Präsidenten der Republik statt:

4 Fahnen der portugiesischen Legion (Legiao Portuguesa);

– Die ausgezeichneten Fahnen und Standarten, sowie die Fahnen und Standarten der Garnison Lissabon;

– Eine Kompanie des Militärkollegiums in traditionellen Uniformen (Tschako, brauner Waffenrock mit roten Aufschlägen);

– Eine Kompanie des technischen Militärgymnasiums, dessen Zöglinge Waisen von Armeeangehörigen sind, ebenfalls in traditionellen Uniformen (Tschako mit weißem Haarbusch, hellblauer Waffenrock mit schwarzen Aufschlägen);

– Die Marine-Offiziersschule;

– Die Militärakademie;

– Ein Bataillon Marineschützen;

– Ein Bataillon des Infanterie-Regiments Nr. 1, das älteste Regiments Portugals;

– Drei Eskadronen des Kavallerie-Regiments Nr. 7;



Admiral America Thomas zeichnet Rittmeister Duarte Manuel de Amarante Pamplona aus.

– Zwei Batterien des Feldartillerie-Regiments Nr. 1;

Zwei Kompanien des Ausbildungszentrums für Techniker des Heeres;

– Eine Kompanie des Jäger-Bataillons Nr. 5;

– Zwei Kompanien der Abteilung Nr. 2 der Versorgungstruppen;

– Eine Eskadron zu Fuß des Lanzenreiter-Regiments Nr. 2;

– Eine Flakbatterie (alle diese Truppenteile in Felduniform und mit Sturmgewehren ausgerüstet);

– Zwei Kompanien Fallschirmjäger (Tarnanzug);

– Ein Bataillon technisches Personal der Luftwaffe;

– Eine Kompanie «Guarda Fiscal» (in traditionellen Uniformen);

– Eine Kompanie Republikanische Garde (in traditionellen Uniformen und Pickelhaube);

– Eine Kompanie des Staatssicherheitsdienstes (dunkelblaue Uniformen, weiße Schnüre, Kolonialhelm);

– Eine Kompanie Freiwillige der Portugiesischen Legion (obwohl ältere Jahrgänge, sehr stramm und von den Infanterie-Einheiten kaum zu unterscheiden).

– Vier berittene Eskadronen des Garde-Kavallerie-Regiments in kleinem Galopp und mit schmetternden Fanfaren schließen diesen eindrucksvollen Vorbeimarsch.

Zum Schluß kam eine große Menschenmenge im Laufschritt bis an den Wagen von Oliveira Salazar, um ihm zu akklamieren. Es waren Leute aus dem Volk, Bauern, Fischerfrauen, Bewohner des Stadtteiles Alfama ... Ihre Begeisterung war echt! Inzwischen zogen die Truppen unter einem Regen von Konfetti und Blumen durch die Rua Augusta ...

So geschehen am 10. Juni 1968 in Lissabon, am Tage Portugals.

ive



10. Juni 1968 auf dem Terreiro do Paço in Lissa bon

Offene Worte an die westeuropäischen Studenten

In den letzten Monaten fanden in verschiedenen westeuropäischen Ländern Studentendemonstrationen von ungeheurer Heftigkeit statt. Diese Demonstrationen waren scheinbar an legitime Ansprüche gebunden, verwandelten sich jedoch rasch in unterstützende Aktionen einer konfusen Ideologie, die den Anspruch erhebt, spezifisch der heutigen Jugend und ihren Bestrebungen zu dienen. Durch eine Studentenschaft–Arbeiter-Allianz will diese Ideologie eine sogenannte soziale Neuordnung erzwingen.

Die Koordinierung dieser Demonstrationen, die verwendete revolutionäre Taktik der Straßenkämpfe mittels geschulter Gruppen, die eine desorientierte Jugendmasse aufwiegeln und ihnen nur vorschreibt was zu zerstören ist, läßt keinen Zweifel mehr daran, daß diese Gesamtaktion von internationalen Kräften, die vorläufig ihren anonymen Status behalten wollen, gelenkt wird. Dieser anonyme Status ist notwendig, weil in dem Augenblick, in welchem diese Kräfte entlarvt würden, die Öffentlichkeit ganz deutlich sehen würde, wohin diese Demonstrationen führen. Es sind dieselben Kräfte, die die bolschewistische Oktoberrevolution von 1918 vorbereitet und entfesselt haben und die auch die Macht in den ersten Jahrzehnten der Existenz des Sowjetstaates ausübten. Es sind dieselben Kräfte, die 1944 in fast allen Ländern, die in Yalta nach Prozenten verkauft wurden, zum Vorschein kamen. Und im Westen sind es die selben Leute, die, systematisch und im Namen einer seltsamen Interpretierung der Demokratie, in den Hochschulen, in den Zeitungsredaktionen, bei Rundfunk und Fernsehen eingesetzt oder infiltriert wurden, Elemente, die seit eh und je die Auflösung der jetzigen Gesellschaft predigen. Diese Leute sind allzu bekannt durch ihre auflösenden Parolen über die Verleugnung der Vergangenheit, der nationalen Werte und der nationalen Ethik, allzubekannt durch ihre Profanierung aller Ideale und durch den negativen Charakter ihrer sozialen Theorien. Sie sind die episodische und vermummte Facette des grimmigsten aller Imperialismen, des kommmunistischen Imperialismus.

In seiner sowjetischen Ausführung, nämlich als Instrument der Weltherrschaft, ist dieser Kommunismus gescheitert, an erster Stelle aus wirtschaftlichen Gründen. Heute ist es für niemanden ein Geheimnis mehr, daß der kommunistische Staat bei weitem nicht im Stande ist, seinen Arbeitern den Lebensstandard der Arbeiter der westlichen Länder zu sichern.

In den Ländern, die gegenwärtig von ihm beherrscht werden, wird der Kommunismus von den betreffenden Völkern, wegen seines zersetzenden Charakters, als etwas Fremdes betrachtet. Und darum war er gerade in diesen Ländern gezwungen, das Hemd zu wechseln, nationalistische Losungen zu benützen und eine gewisse Autonomie zu proklamieren. Wir sprechen nicht nur von der Autonomie einer Reihe von Satellitenländern gegenüber Moskau, sondern auch von der Autonomie des Sowjetregimes gegenüber denjenigen internationalen Kräften, die ihn an die Macht gebracht haben.

Die Veränderung, die innerhalb der kommunistischen Welt stattgefunden hat, verursachte den jetzigen Disput um die Führung des Weltkommunismus. Dieser Disput beschränkt sich nicht nur auf Moskau und Peking, sowie auf manche kleinere »sozialistische« Länder, die sich nicht mehr so konform bewegen, sondern schließt auch eine »dritte Kraft« ein. Richtig wäre es aber, diese dritte Kraft, historisch betrachtet, als »erste Kraft« zu bezeichnen. Sie wird jetzt reaktiviert und tritt unter der Fahne des Neomarxismus auf.

Die Taktik des Neomarxismus ist klar! Und weil die Aufwiegelung der Arbeiterschaft in den westlichen Ländern infolge der Tatsache unmöglich ist, daß jeder Arbeiter im Westen weiß, daß sein Lebensstandard bei weitem höher ist als derjenige der Arbeiter in den kommunistischen Ländern und sich dessen bewußt ist, daß er im Falle einer kommunistischen Machtergreifung nur zu verlieren und nichts zu gewinnen hat, wollen die neomarxistischen Agitatoren das Feuer mit Hilfe der Studenten entfachen.

Das Fehlen einer Berufsorientierung in den Hochschulen erschwert das Fußfassen in den freien Berufen und im Staatsapparat. Das ist eine Tatsache! Aber es gibt auch eine andere Tatsache, nämlich die der antifaschistischen Professoren, die teilweise von den Amerikanern auf den Kathedern installiert wurden und die eine moralische Desorientierung in den Reihen der Studenten geschaffen haben und bemüht sind, diese Desorientierung mittels antinationaler Verleumdungen und Lügen weiter zu pflegen. Hier ist der Herd des ideologischen Chaos und der Verzweiflung.

Unter solchen Umständen wird die enthusiastische Jugend, die immer bereit ist, für irgend etwas zu kämpfen, diese Jugend, die jetzt um ihre Zukunftsperspektiven besorgt ist und der man absichtlich eine gesunde ideologische Orientierung verweigert hat, jetzt Opfer und Werkzeug der neomarxistischen Drahtzieher, die unter verschiedenen Tarnkappen auch den Rest von Europa in die Sklaverei treiben wollen. Berufsrevolutionäre, die in der Taktik des Straßenkampfes geschult wurden und die einmal hier und einmal dort auftauchen, wie zum Beispiel Cohn-Bendit, manövrieren jetzt beträchtliche Teile der Studentenschaft und fügen ihr den Auswurf der Gesellschaft, Vagabunden und Plünderer, hinzu, so wie es in Paris der Fall war.

Eine ferngelenkte Presse, Rundfunk und Fernsehen sorgen dafür, daß die neomarxistischen Propheten gemeinverständlich dargestellt werden. Ihre Bilder werden auf der ersten Seite der Zeitungen gebracht und die unsinnigsten »Erklärungen« von Lumpen, die als Studentenführer auftreten, fett gedruckt. Die Politik wird von der Straße gemacht. Die Aufwiegler und die bezahlten Agenten nennen sich »Außerparlamentarische Opposition«.

Es ist höchste Zeit für eine Aufklärungsaktion. Man darf nicht untätig zusehen, wie die akademische Jugend und die jungen Arbeiter von kriminellen Elementen dazu verführt werden, Europa und damit die Kultur der Welt zu zerstören.

Gerade in diesem Augenblick, da sich der sowjetische Kommunismus, wegen seiner moralischen und wirtschaftlichen Pleite, auf dem Wege des Zerfalls befindet, darf man dem Neomarxismus nicht alle Türen öffnen und seinen Herrschaftsplänen freie Bahn geben. Die europäischen Völker müssen ihr nationales Wesen verteidigen. Diese Aufgabe gebührt den Studenten und der Jugend im allgemeinen. Alle konstruktiven Kräfte müssen gegen die Anarchie und gegen die Brandstifter eine gemeinsame Front bilden. Die Jugend will in Freiheit leben und braucht keine Schulmeister vom Schlage eines Herbert Marcuse.

Diese Zeilen wurden von einer Gruppe von Studenten der Länder des europäischen Ostens und Südostens geschrieben, von Studenten, die unter der Tyrannei gelitten und das Elend, das der Kommunismus bringt, kennen gelernt haben. Diese Studenten haben Gelegenheit gehabt,

(Fortsetzung auf Seite 10)

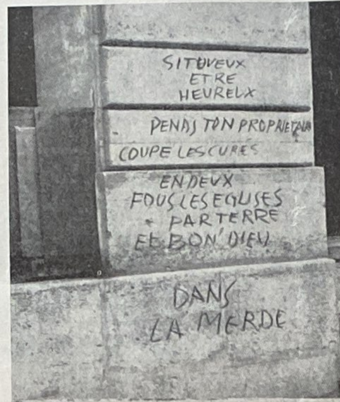
«Engagierte» Kirchenmänner

Kurz vor dem französischen Nationalfeiertag, am 11. Juli 1968, wurden in Paris mehrere Mitglieder der verbotenen trotzkistischen Organisation J.C.R. (Jeunesse Communiste Révolutionnaire, Chef: Goldenberg) verhaftet, die sich zur Vorbereitung weiterer Aktionen im Haus Nr. 111 der Rue Charonne versammelt hatten. Dieses Haus ist das Nebengebäude eines katholischen Pfarrhauses. Sehr zuvorkommend hatte der betreffende Pfarrer diesen Spezialisten des Strassenkampfes und der Brandstiftung den passenden Raum zur Verfügung gestellt. Er behauptet jedoch, mit der Sache nichts zu tun zu haben und kein „engagierter Geistlicher" zu sein. Wer's glaubt, wird selig!

Es gibt leider genug Geistliche aller Konfessionen, die sich in aller Öffentlichkeit und ganz bewußt als Helfershelfer der roten Revolutionäre „engagiert" haben.

Einen solchen engagierten Pfarrer konnten wir am 14. Juli 1968, von 10 bis 10.30 Uhr, auf Langwelle im „Deutschland-Funk" hören. Es handelte sich bei dieser Sendung um die direkte Übertragung aus der Sankt-Andreas-Kirche in Frankfurt am Main, Sprecher war der evangelische Pfarrer Dr. Wolfram Kratz. Sich auf die Erstürmung der Bastille, am 14. Juli 1789, stützend, rechtfertigte Dr. Wolfram Kratz alle revolutionären Bewegungen, die die jetzige Gesellschaftsordnung (nur in den westlichen Ländern selbstverständlich) beseitigen wollen **und sagte ausdrücklich in diesem Zusammenhang, daß jeder das Recht habe, Gewalt anzuwenden.** Mit anderen Worten: Dr. Wolfgang Kratz gab grünes Licht für die neuen Demonstrationen und Unruhen, die von allen anarchokommunistischen Gruppen für Oktober 1968 vorbereitet werden.

Daß Frankfurt am Main im Rahmen dieser Aktion eine wichtige Rolle spielen wird, ist uns bekannt. Dr. Wolfgang Kratz, der so frühzeitig demonstrieren wollte, auf welcher Seite er steht, ist wahrscheinlich nicht bekannt, was seine Schützlinge in den heißen Mai- und Junitagen ganz groß an den Eingang der Sorbonne schrieben, als sie diese alte Kulturstätte in eine Herberge und ein Freudenhaus für das übelste Gesindel von Paris umgewandelt hatten.



Das Bild, das wir hier bringen, wurde damals aufgenommen und **von der protestantischen Zeitschrift „Tant qu'il fait jour" Nr. 95, Juni 1968 (14, rue du Cherche-Midi, Paris 6-e),** veröffentlicht. Die Inschrift, die auf diesem Bild zu sehen ist, lautet:

„Wenn du glücklich sein willst, dann hänge deinen Vermieter auf, haue die Pfaffen entzwei, stürze die Kirchen zu Boden und den Lieben Gott in die Sch . . . e!"

Ein ganzes Programm, für dessen Verwirklichung sich genug Kirchenmänner engagiert haben.

Offene Worte an die westeuropäischen Studenten

(Fortsetzung von Seite 9)

festzustellen, daß die schöpferischen Werte nur an der Quelle der Nation zu finden sind. Sie haben schon lange erkannt, mit welcher Hinterlist und Grausamkeit Kommunisten, die an die Macht gelangt sind, die nationalen Werte ihrer Völker zerstören wollten und teilweise auch zerstört haben, damit die betreffenden Völker leichter und rascher in eine gestaltlose Sklavenherde umgewandelt werden können.

Studenten, laßt Euch nicht von den Professionisten der Revolution manipulieren. Schließt Eure Reihen!

In den Ländern, in denen noch der russische Kommunismus dominiert, kämpft die Jugend für die Freiheit und für die Unabhängigkeit des Vaterlandes. Wollt Ihr, im Westen, zu dem Feinde unserer Völker übergehen? Wollt Ihr, daß auch das, was in unserem Erdteil noch frei geblieben ist, in Finsternis und Sklaverei gestürzt wird?

Wir haben geglaubt und gehofft, daß Ihr uns helfen werdet. Wir haben das gleiche Alter und wir sind genau wie Ihr besorgt um unsere Zukunft, aber unsere Sorgen gelten den roten Fetzen, die manche von Euch durch die Städte von Westeuropa tragen. Der rote Fetzen bedeutet Sklaverei, Elend und Mord.

Wir konnten kaum glauben, daß Ihr noch nicht dafür gesorgt habt, daß diese Schande ein Ende findet.

Wir werden dafür sorgen. Und wir wissen auch, daß es nicht mehr lange dauern wird, bis auch Ihr, Schüler an Schuler mit uns, für ein Europa der Nationen kämpfen werdet, weil es ohne Nationen kein Europa gibt.

Im Namen der aus Osteuropa geflüchteten Studenten

Neuerscheinungen

„Kriegsschuld 1939—1941"
„Der Schuldanteil der anderen"
Bolko Freiherr von Richthofen, Arndt-Verlag
8011 Vaterstetten, 1968, DM 4,80

Das vorliegende Werk statuiert ein dankenswertes Beispiel dafür, wie man Zeitgeschichte betreiben kann, ohne in den Verdacht irgendwelcher Voreingenommenheit zu kommen. In einer Zeit, da pauschale Urteile im Sinne der Alleinschuld Deutschlands und gar einer Kollektivschuld des deutschen Volkes am letzten Krieg das Feld behaupten, während davon abweichende Beleuchtungen der historischen Zusammenhänge unter Quarantäne gestellt sind als eine Art Tabu's gelten, heißt sich diese Untersuchung eines berufenen Geschichtswissenschaftlers wohltuend ab und kann nicht hoch genug eingeschätzt werden. Fern jeder Voreingenommenheit und allein mit den Mitteln sachlicher Analyse ist es Professor von Richthofen gelungen, durch Zusammenstellung von dokumentarischem Material die wesentlichen Hintergründe aufzuzeigen, die Ausbruch und Ausdehnung des letzten Weltkrieges mitbedingt haben. Schlußfolgerungen und Wertungen ergeben sich daraus gewissermaßen von selbst. Dem Verfasser geht es dabei auch keineswegs darum, deutsche Schuld am Kriege abzustreiten oder diese nur anderen anzulasten, sondern allein um die **Zumessung der Schuld** nach dem Prinzip suum cuique. Gerade darum bedeutet die Lektüre dieser zwei Bändchen eine wahre Bereicherung des weltpolitischen Blickfeldes für jedermann, dem unverfälschte Zeitgeschichte am Herzen liegt.

*

Werner Hahlweg
LEHRMEISTER DES KLEINEN KRIEGES
Von Clausewitz bis Mao Tse-tung und (Che) Guevara
Band XVIII/XIX der Reihe „Beiträge zur Wehrforschung"
272 Seiten, DIN A 5, kart., DM 19,80

Gedanken über Entwicklungen und Verlagerungen von Schwerpunkten auf dem Gebiet der Kriegsführung, wurden in dieser Schriftenreihe, mit dem Band von Franz Uhle-Wettler, „Leichte Infanterie im Atomzeitalter", eingeleitet.

Jetzt legt der Verlag eine Veröffentlichung vor, die sich mit den Grundlagen des Guerilla-Krieges befaßt.

Der kleine Krieg, der Partisanenkrieg, die Guerilla ist in unserer Zeit eine universale Form bewaffneter Auseinandersetzung geworden. Sie nimmt an Bedeutung zu, je mehr es klar wird, daß die modernen Massenvernichtungswaffen einen Großen Krieg, der mehr oder weniger die gesamte Menschheit vernichten würde, unwahrscheinlich machen.

Der kleine Krieg, mit dessen Grundfragen sich schon Clausewitz beschäftigte, hat namentlich mit dem Geschehen des Zweiten Weltkrieges einen weltweiten Aufschwung genommen: er verbindet sich mit den Freiheitsbewegungen der farbigen und unterentwickelten Völker. Die Etablierung der Dritten Welt, die Wirksamkeit der sog. Trikontinentale, d. h. die gemeinsamen Kämpfe der Völker Asiens, Afrikas und Lateinamerikas, das Ringen zwischen Sozialismus und Imperialismus — dies alles vollzieht sich nicht nur im Schatten der allzeit drohenden Kernwaffen, sondern steht auch im Zeichen eines mit zunehmendem Erfolg praktizierten Partisanenkrieges. Nicht zuletzt haben die offensichtlichen Rückschläge der Vereinigten Staaten in Vietnam die große Kraft der Guerilla bewiesen. Der kleine Krieg wird somit zum Gegenlager der Atomwaffen im Sinne einer echten Alternative.

Die vorliegende Veröffentlichung bringt Texte der führenden Lehrmeister des kleinen Krieges von Clausewitz bis Mao Tse-tung, General Giap, der US Special Warfare School Fort Bragg, (Che) Guevara und Régis Debray, teilweise erstmalig in deutscher Übersetzung. Dem Leser soll dadurch Gelegenheit geboten werden, sich selbst ein Urteil über diese Form der Auseinandersetzung zu bilden, welche mehr und mehr zu einem Politikum, einem sozialen Agens wird und ein Mittel darstellt, die Kräfteverhältnisse der Welt von heute und ihre sozialen Stukturen grundlegend zu verändern. Der Krieg in Vietnam ist ein Schrittmacher dieser Entwicklung und weiterer Beweis für die Gewalt des revolutionären Partisanenkrieges.

Ergänzend dazu von Interesse:
Franz Uhle-Wettler
LEICHTE INFANTERIE IM ATOMZEITALTER

Die Gefahr der Übertechnisierung moderner Streitkräfte, Band XII der Reihe „Beiträge zur Wehrforschung", 112 Seiten, 5 Gliederungsskizzen, DIN A 5, kart., DM 9,80.

Pressestimme: „Um es vorweg zu sagen: hier liegt eine militärische Publikation vor, die besondere Beachtung verdient. Ihr Thema sind die Gefahren einer auf die Spitze getriebenen militärischen Technisierung, wie sie in der amerikanischen Armee Platz gegriffen hat". (Der Schweizer Soldat).

WEHR UND WISSEN VERLAGSGES. MBH.
61 Darmstadt, Postfach 4163

Gerade in dem Augenblick, da sich diese Zeitung im Druck befindet, erreichen uns die ersten Meldungen von dem sowjetischen Überfall auf die Tschechoslowakei. Es handelt sich um eine von langer Hand bis in alle Einzelheiten vorbereitete Aktion, unter Beteiligung von Truppenverbänden aller Staaten des Warschauer Paktes, ausgenommen Rumänien.

Jetzt haben die Machthaber im Kreml deutlich gezeigt, was sie unter »friedlicher Koexistenz« verstehen und auch inwiefern sie bereit sind, Reformen und Liberalisierung in den Ländern zu dulden, die ihnen durch die verbrecherischen Abmachungen von Yalta preisgegeben wurden.

Was die Sowjetrussen von Roosevelt und Churchill zum Geschenk erhalten haben, wollen sie auch fest unter ihrer Kontrolle behalten. Innerhalb ihres Machtbereiches wird kein Reformer und kein Abweicher toleriert. Wer sich dem Willen Moskaus nicht beugt, wird sofort als Konterrevolutionär abgestempelt und brutal ausgeschaltet.

Das sind die »Realitäten«, auf denen mancher klägliche Politiker im Westen seine »Ostpolitik« aufbauen will.

In Anbetracht dessen, was sich heute in der Tschechoslovakei abspielt, scheint es mehr als wahrscheinlich, daß das gleiche morgen in Rumänien passieren kann.

Die Regierung in Bukarest scheint sich dessen bewußt zu sein und hat deshalb auch eine Reihe von Wehrmaßnahmen angekündigt. Wir wissen, daß die rumänischen Streitkräfte zur Zeit sehr schwach ausgerüstet sind und daß sie nicht im Stande wären, den Aufmarsch von sowjetischen Panzerarmeen, die in Bessarabien und in der Ukraine in Bereitschaft stehen, aufhalten zu können. Eventuell könnte man mit tausend entschlossenen Männern, tausend sowjetische Panzer in brennende Fackeln verwandeln . . .

Es wäre aber für Rumänien besser, wenn die Regierung in Bukarest den Sowjetrussen den Anlaß zu einer solchen Intervention überhaupt entziehen würde, indem sie den Austritt Rumäniens aus dem Warschauer Pakt erklärt.

Ein solcher Austritt, der von dem gesamten rumänischen Volk gewünscht wird, wäre der einzige Weg, Rumänien Überfälle im Namen der »sozialistischen Brüderlichkeit« zu ersparen und die Unabhängigkeit des Landes zu sichern.

. . . Von den Alpen bis an die Schwelle Asiens

Ein Kameradenkreis der ehem. Panzertruppe in München zeigt den großen Dokumentarfilm (ca. 1½ Stunden Spieldauer)

Kameraden unterm Edelweiß

von und mit Wolfgang Gorter, Kameramann der ehem. 1. Gebirgs-Div.

am Donnerstag, den 31. 10. 1968, 20.00 Uhr im Saal des Georg-von-Vollmar-Hauses, München 2, Oberanger 38.

Dieser Dokumentarfilm zeigt aus dem unmittelbaren Erleben den Einsatz der Gebirgstruppe der ehem. Großdeutschen Wehrmacht in Südrußland und dem Kaukasusgebiet 1942/43.

Kamerad Wolfgang Gorter, bereits damals ein international bekannter Film- und Kameramann, Forschungsreisender, Expeditionsteilnehmer und Bergsteiger, hat als einfacher Gebirgsjäger die ungeschminkte Wirklichkeit des dramatischen Ringens in den Ebenen und Steppen Südrußlands und in den Bergen des Kaukasus mit seiner Filmkamera festgehalten und so ein historisches Filmdokument ersten Ranges geschaffen. Er war selbst dreimal auf dem vergletscherten Elbrus-Gipfel, 5633 m, dem höchsten Berge des Kaukasus und filmte die dortige Hissung der Deutschen Reichskriegsflagge am 23. 8. 1942.

Die Deutsche und Österreichische Gebirgstruppe, entstanden aus dem Zwange, im totalen Kriege auch die bislang als unzulänglich angesehene Bergwelt mit in das Operationsfeld einbeziehen zu müssen, hat in allen Einsätzen der beiden Weltkriege ihre hohe Qualifikation an allen Fronten bewiesen. Die ungewöhnlichen Anforderungen jedoch, die im 2. Weltkriege im Osten an diese Elitetruppe gestellt werden mußten, übertrafen alle bis dahin geltenden Vorstellungen. Doch diese Männer, die zumeist schon zivil, vor allem aber dann im Rahmen ihres militärischen Dienstes durch ein hartes Training am Berg gegangen waren, blieben schließlich aller Schwierigkeiten Herr. Es waren bei ihnen die große, immer geübte Berggemeinschaft und die sich hieraus ergebende innere Disziplin und Selbstbeherrschung, gepaart mit einer unbetont selbstverständlichen Liebe zum Vaterland und zur Heimat, die ihnen die seelischen Kräfte gaben zu selbstaufopfernder Zähigkeit und unbeirrbarem Ausharren, selbst in aussichtslos erscheinenden Lagen. Es waren aber ebenso ihre virtuose Beherrschung von Waffen und Gerät, verbunden mit einer stets fürsorglichen Liebe zum Tier und ihre erstaunliche Anpassungsfähigkeit und Improvisationsgabe, die diese deutsche Elitetruppe befähigte, nicht nur ungewöhnliche Strapazen bei größter sommerlicher Steppenhitze oder Winterkälte bis zu −50° zu ertragen, sondern auch einen unerbittlichen, zähen und oft grausamen Gegner zu überwinden.

Dieser Film gibt einen lebenswahren Bericht aus dem langen Marsch der Gebirgstruppe von den Alpen bis an die Schwelle Asiens. Er vermittelt gleichzeitig ein Wiedersehen mit Hunderten von Kameraden, deren Gräber längst der östliche Steppenwind verwehte oder die hoch in der unzulänglichen Eiswelt des Kaukasus ruhen. Er läßt uns erneut sehen zahllose Menschen, die wir sprachen, die uns Wasser oder Essen gaben, die uns halfen oder anflehten, die auf uns schossen, die unsere Freunde waren oder solche, die uns unerbittlich haßten. Er gibt ein Wiedersehen mit Städten, Kirchen, Dörfern, mit Strömen und Wäldern, mit Tieren, die unsere Wege kreuzten oder uns begleiteten. Kurz, für jeden ehem. Ostfrontsoldaten birgt dieser Film eine Fülle von Erinnerungen.

Gleichzeitig werden wir einen Begriff erhalten von den erstaunlichen hochalpinen bergsteigerischen Leistungen unserer Gebirgsjäger im Kaukasusgebirge mit seinen 100 Viertausendern und 6 Fünftausendern, in einer noch fast unerschlossenen, 1200 km langen und 220 km breiten Hochgebirgswelt zwischen Schwarzem und Kaspischem Meer, einem der schönsten Gebirge der Erde. Wir erleben Begegnungen in Hochtälern und Urwäldern mit halbwilden Kaukasus-Stämmen, Eisarbeit in den Labyrinthen riesiger Gletscher, die höchsten Geschützstellungen der bisherigen Kriegsgeschichte, Kampf mit orkanartigen Stürmen in Höhen über 4000 m, Errichtung von Winterquartieren in einer asiatischen Eiswelt. Ebenso wechseln heitere Ereignisse im Soldatenleben mit der Härte des Lebens unter freiem Himmel, mit den Leiden, mit der mutigen Tat oder auch bangendem Zweifel.

Die harte Wirklichkeit des unerbittlichen Kampfes im Osten schrieb das Drehbuch zu diesem Film.

Unsere Angehörigen und Freunde, vor allem unsere Jugend und unsere jungen Soldaten, sollten diesen einmaligen filmischen Tatsachenbericht nicht versäumen. Alle sind herzlich eingeladen.

Als Vorfilm wird gezeigt der Film

Ich hatt' einen Kameraden

ein Farbtonfilm von der Einweihung des Gebirgsjäger-Ehrenmales am 10. 6. 1957 auf dem Hohen Brendten bei Mittenwald.

Der Eintritt ist frei!

Es wird jedoch um eine freiwillige Spende gebeten zur Deckung der Unkosten und für einen Fonds zur Fertigstellung von Kopien, da der Film »Kameraden unterm Edelweiß« z. Zt. nur im Original verfügbar ist. Dieses einmalige Filmdokument aus dem Ostfeldzug soll erhalten bleiben und dies ist nur durch baldige Herstellung von Kopien möglich, die ziemlich kostspielig sind. Jeder soll also nach dem Maß seiner finanziellen Möglichkeiten einen freiwilligen Beitrag leisten.

Erfolg rumänischer Oberschüler bei der Mathematik-Olympiade in Moskau

Mitte Juli 1968 fand in Moskau die sogenannte internationale Olympiade für Mathematik statt, an welcher Oberschüler aus 28 Ländern teilgenommen haben. Von den acht rumänischen Teilnehmern erhielten vier Preise, nämlich Barbu **Berceanu**, vom Gymnasium «Mihai Viteazul» in Bukarest, **den ersten Preis;** Stefan **Grădinaru**, vom Gymnasium «Traian» in Turnu Severin, **den zweiten Preis;** Vlad **Sergiescu**, vom Gymnasium «Gheorghe Lazar» in Bukarest und Horia **Pop**, vom Gymnasium «Alexandru Papiu Ilarian» in Tîrgul Mureș (Neumarkt am Mieresch), **den dritten Preis.**

Die Parteizeitungen in Rumänien brachten diese Nachricht ohne Kommentar. Wir auch!

Veitere Berichte in deutscher Sprache auf Seite 5)

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17
Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74/76